İbranilere

Yeniden anlatıldı,
açıklandı,
bugün için.

GOOD NEWS

İbranilere

Yeniden anlatıldı, açıklandı, bugün için.

Hans-Jörg Ronsdorf

Tamamlandı!

Tetelestai

Yuhanna 19:28-30

Kitap hakkında: İbranilere yazılan mektubu kendi sözlerimle yeniden anlatıyorum, yani açıklayarak aktarıyorum. Sanki onu kısaca ve öz biçimde açıklamaya ya da yorumlamaya çalışıyormuşum gibi. Ortaya çıkan metin, klasik bir Kutsal Kitap çevirisine kıyasla aşağı yukarı üç kat kelimeden oluşuyor.

Bu anlatım, mektubu daha iyi anlamak için bir yardım olarak düşünülmüştür. Kutsal Kitap'ın metninin yerini tutmaz. Bu yüzden Yeni Ahit'teki bu mektubu her zaman klasik bir Kutsal Kitap çevirisinden de okuyun. Bununla örneğin Einheitsübersetzung, Luther çevirisi, Elberfelder ya da Schlachter çevirisi gibi çevirileri kastediyorum (Almanca Kutsal Kitap çevirisi).

1. baskı Ocak 2026, Albis 6½, 87477 Sulzberg, Almanca baskının ISBN'i 978-3-9826027-0-7

Sipariş, sorular, iletişim: hj-ronsdorf@t-online.de

İbranilere

Bu olağanüstü mektup, Yeni Ahit'teki[1] hiçbir mektupla kıyaslanamaz. Bir "missing link" (geçiş biçimi) gibi Eski ile Yeni Ahit arasında durur. Başka bir deyişle: Bu mektup, İsrail'in tarihini ve kurban ibadetini ele alan bir yorumdur. Bunları inceler ve İsa Mesih aracılığıyla gelen kurtarılışın yeni ve çok daha iyi gerçekliğiyle karşılaştırır. İsrailliler için, özellikle de birinci yüzyılda Mesih İsa'ya iman eden Yahudiler için bu son derece önemliydi. Tarihlerini ve tapınmalarını iyi biliyorlardı. Belki mektubun hitap ettiği kişiler arasında eski kâhinler ve Levililer de vardı. **Çarmıha gerilmiş İsa – belki bazen böyle sorup kuşkuya düşmüşlerdi – gerçekten Mesih miydi? Onun kanlı çarmıh ölümü kurtarabilir, hatta son ve kesin bir kurban olabilir miydi?**

İbranilere yazılmış eski bir mektubun bugün Batı'da bize söyleyecek bir şeyi var mı? Hele konuları İbrani Kutsal Yazıları'nda, yani Eski Ahit denen kısımda kök salmışsa? Söz konusu olan melekler, çöl, antlaşma, kan ve kurban olunca? Kesinlikle var, yoksa bu mektup Yeni Ahit'e girmezdi. Bu mektubun Romalılara yazılan mektup kadar önemli olduğunu söyleyenler var. Başka bir deyişle, o olmasaydı Hristiyan imanında çok şey eksik kalırdı.

1. Bundan sonra YA olarak kısaltılmıştır.

Müjdeye Yahudi Bir Bakış

Yahudi Hristiyanları düşünün, belki aralarında Yeruşalim'deki tapınağın eski kâhinleri bile vardı. Coğrafi olarak nerede bulunduklarını bilmiyoruz, mektubu kimin yazdığını da bilmiyoruz. Yahudiler için dünya çoktan başka bir dünya olmuştu. Antlaşma Sandığı uzun zamandır tapınağın En Kutsal Yeri'nde yoktu. Tapınağın mektup yazıldığı sırada hâlâ ayakta olup olmadığı da tartışmalıdır.

Kurban hizmetini Tanrı, Musa aracılığıyla başlatmıştı. Tapınak, ibadet, Yeruşalim, bir Mesih beklentisi; bütün bunlar bu küçük halkın ve her bir Yahudi'nin ulusal kimliğini oluşturuyordu. Şimdi bazıları İsa'ya iman etmişti, O'nda Mesih'i tanımışlardı. Bu, onlar için her şeyi değiştirdi. Diğer bütün Yahudiler bu İsa'yı reddediyordu, sonuçta O'nu çarmıha germişlerdi. Bu çarmıha gerilenin yanında durmak hayatı kolaylaştırmıyordu. Ayrımcılık ve zulüm başladı. Bu Yahudi Hristiyanlar artık tapınaktaki gözle görülür, maddi bir tapınmaya odaklanamıyordu. Mesih'in izleyicileri olarak artık Yahudi halkının bir parçası değillerdi. İnançları, yeni kimlikleri ve Mesih'leri tamamen bir iman meselesiydi, dokunulacak bir şey değildi, artık görünen hiçbir şey yoktu.

Birkaç yıldır süren bu gergin durumda, Mesih'e imanı bırakıp eski ve görünen olana geri dönme ayartısı giderek büyüdü. Hayat yeniden kolaylaşacak, din tanıdık bir din olacak, Yahudi halkı yeniden yurtları olacak ve kendileri yeniden sinagogun bir parçası olacaklardı.

Bu yüzden mektup dayanmaya ve sonuna dek sürdürmeye yüreklendirir. Göksel tapınmanın ve göksel kentin, hatta bütün Yeni Antlaşma'nın ne kadar daha iyi ve daha büyük olduğunu gösterir. Mektup, imandan vazgeçmeye ve imandan dönmeye karşı sert bir dille uyarır, çünkü ondan sonra bir daha hiç geri dönmeme tehlikesi vardır.

Yazar, mektubu alanların yürekleri için mücadele eder: pek çok karşılaştırmayla, tarihten hatırlatmalarla ve Yeni Antlaşma'nın bereketini ve zenginliğini eşsiz bir biçimde anlatarak.

Bugün durum nasıl? Hristiyanlık sonrası çağ başladı. İsa'nın izleyicisi olduğunu açıkça söyleyen biri, bir yabancıdır, bir garip. Kişi uyum sağlamazsa, İsa'yı tek kurtarıcı ve Kutsal Kitap'ı hayatın ölçüsü olarak açıkça ikrar etmek

gerçekten zorlaşır. Bu bakımdan mektubun mesajı bugün Batı toplumumuzda günceldir.

Temel Kavramlar ve Konular

Yahudi olmayanlar olarak ve İsrail'in tarihini ve törenlerini pek tanımayan okurlar olarak bizim için, mektupta önemli rol oynayan kavramlar hakkında birkaç giriş düşüncesi aşağıda yer alıyor.

Melekler

Mektubun başında, ilk iki bölümde, İsa birkaç kez meleklerle karşılaştırılır. Yazarın amacı, O'nun her melekten daha büyük olduğunu etkileyici bir biçimde göstermektir. O, melekler gibi yaratılmış bir varlık değildir. Oğul Tanrı insan olduğunda bile. Yani ölümlü olduğunda ve hatta çarmıhta idam edildiğinde bile. Melekler "güçlü kuvvetli" varlıklardır, insanlardan daha güçlüdürler. Onlar ruhtur, etten ve kandan oluşan biz insanlar gibi maddeye ve ölüme tabi değildir. Mesih İsa meleklerden aşağı oldu, çünkü insan oldu ve gerçekten öldü. Ama Tanrı O'nu diriltti, ölüler arasından çıkardı ve meleklerin üzerine yükseltti. **Oğul Tanrı** olarak O, bu konuma zaten her zaman sahipti. O, görünen ve görünmeyen dünyanın Yaratıcısı'dır. Ama etten ve kandan bir insan olarak şimdi Tanrı'nın sağında, meleklerin çok üstünde bir rütbe ve yer alır. Hüküm süreceği bu onur yerini bizimle paylaşır, çünkü bizi kardeşleri diye çağırır.

Melekler dünyasını Yahudi bakış açısından az da olsa anlayabilmek için, okunması yararlı olan bazı Kutsal Kitap metinleri örnek olarak aşağıda veriliyor. İbrani Kutsal Yazıları, yani Eski Ahit, bu konuda nasıl konuşur? Göksel ordular, bütün melek varlıklarının tümüdür. Tanrı'nın hizmetindedirler ve O'nun isteğini yerine getirirler. Melekler dünyasında farklı adlandırmalar, adlar, rütbeler ve hizmetler vardır. Melekler Tanrı'ya hizmet etmeyi ya da O'ndan yüz çevirmeyi seçebilirler. Tanrı uzun zaman önce, Babil'deki dillerin karışmasından sonra ulusları Tanrı'nın oğullarına emanet etti, ama onlar görevlerini yerine getirmediler, kendi onurlarını aradılar ve insanlara yardım etmediler:

Yasa'nın Tekrarı 32:8-9 (Yaratılış 11:1-9); Mezmur 82:6-7; Yaratılış 6:1-3.

1 Krallar 22:19-23; Eyüp 1-2.

Mezmur 148:1-5; Eyüp 38:4-7; Yeşaya 14:12; Nehemya 9:6; Daniel 4:13-23; 7:9-10; 8:16; 9:21; 10:13, 21; 12:1; Yaratılış 1:26 ("biz", Tanrı'nın tahtının önündeki/çevresindeki göksel danışma kuruludur).

İsa'nın meleklerle bu biçimde karşılaştırılması YA'da eşsizdir ve bunun neden bu kadar ayrıntılı olarak gerekli olduğunu soruyoruz. İsa'nın meleklerden daha büyük ya da daha yüce olması bize çok doğal görünüyor. Ama burada kendimizi Yahudi okurların yerine koymaya çalışmalıyız. Onlar için Mesih İsa bir bakıma yeni bir haberdi ve İsa'nın tamamen reddedildiği çevrelerinde bu haber sürekli sorgulanıyordu. Onların dünya görüşüne hitap edilir ve böylece Kutsal Kitap'taki gerçeklik ciddiye alınır. Bu gerçeklik bugün ve her yerde bizi de çevreleyen görünmeyen gerçekliktir.

Tanrı egemen Hükümdar'dır, ama Babil Kulesi'nin yapılmasından sonra, Tanrı'nın oğulları denen melekleri uluslara, onlara yol göstersinler ve onları hak ve adalet içinde eğitsinler diye atamıştır. Ama bunlar görevlerini kötü yerine getirmiş ve kendi çıkarları ve kendilerine tapınılması için kötüye kullanmışlardır (Mezmur 82). Bu yüzden gelecek dünyanın, yani yenilenecek olan dünyanın artık meleklerin yönetimine verilmeyeceği söylenir. Onlar başarısız oldular ve Tanrı, Kral Mesih İsa'yı hüküm sürmek üzere atadı. Yanında biz kurtarılmış insanlarla birlikte.

Tanrı'nın oğullarının en büyüklerinden ve en güçlülerinden biri İblis'tir. Yüce konumundan, Yüceler Yücesi'ne karşı başkaldırarak düşmüştür. İnsanların düşmanı ve katili oldu, ama Mesih ve O'nun ölümüyle yenildi (2:14).

İlk iki bölüm, ölümlü insanlar ve günahkârlar olarak bizlerin Mesih'in ölümüyle nasıl özgür kılındığımızı ve şimdi Mesih'in ortakları, yani dostları olduğumuzu gösterir. O'nun ailesi olduk. Gelecekte O'nunla birlikte hüküm süreceğiz. Başka bir deyişle: Mesih yalnızca meleklerden daha büyük ve daha yüce değildir. Kral Mesih'le birleşmiş olarak biz de meleklerin üzerine konuluruz ve onların ayrıcalıklı yerini alırız ya da onu aşarız. Pavlus, melekleri yargılayacağımızı söyler. Bu, bu Yahudilerin dünya görüşünü alt üst etmiş olmalı. Demek ki İsa'yı açıkça ikrar etmeye değerdi. Uluslardan gelen Hristiyanlar için de aynı ayrıcalık geçerlidir.

Başkâhin

Başkâhin, Levililere ait kurban düzeninin kilit kişisidir. Musa'nın kardeşi Harun ilk başkâhindi; ondan sonra oğulları ve onların oğulları geldi. Mesih, İbranilere Mektup'ta gerçek, daha büyük ve sonsuz Başkâhin olarak yorumlanır. Başkâhin halkı Tanrı'nın önünde temsil eder ve tapınmayı yönetir. Özel giysiler ve içine 12

değerli taş işlenmiş göz alıcı bir göğüslük giyerdi. Bu taşlar İsrail halkını oluşturan 12 oymağı temsil ediyordu.

Mektubun hemen başında, İsa'yı haklı olarak bu eşsiz kâhin yapan büyük işine dikkat çekilir: **O, günahlardan arınmayı sağladı** (1:3). Günah, suç ve dinsel kirlilik İsrail halkında bir çözüm bulunması gereken bir sorundu. Bu, bütün insanlık için de aynı ölçüde geçerlidir, çünkü günah bizi Tanrı'dan ayırır ve O'nunla paydaşlığı imkânsız kılar. Günahlardan bu arınma, mektup boyunca müjde haberinin görkemli bir parçası olarak derinleştirilir ve temellendirilir.

Rab İsa Mesih'in bu işinin bizim için kurtarılış ve kurtuluş olduğu söylenir (2:3, 10; 5:9; 7:25; 9:28). Ve kölelikten kurtuluş (2:15), gelecekteki yüceliğe doğru

(2:10). **Kurtuluş, tapınaktaki bir kurban hizmetinin huşusu ve görkemi içinde sağlanmadı, O'nun bizim için çektiği korkunç derecede acımasız ve kanlı bir çarmıh ölümüyle sağlandı.** Yeruşalim kapılarının önünde (2:9; 13:12). İsa Mesih'in bu kurtarış işinin sonucu farklı kavramlarla anlatılır:

Sonsuz kurtarılış (özgürleşme, 9:12, 15'te), **bağışlanma** (9:22; 10:18), günahın **ortadan kaldırılması / yok edilmesi** (geçersiz kılınması 9:26), **kefaret** (günahı örtmek, 2:17), **kutsal kılınma** (kutsal kılmak, kutsamak, 2:11; 10:10, 14, 29; 13:12), **arındırmak** (1:3; 9:14, 22; 10:2 krş. 10:22).

Mesih yalnızca Başkâhin değil, aynı zamanda kurbanın kendisidir. Her iki durumda da ilk ya da eski kurban ve antlaşma düzenine son verir. O son Başkâhin'dir, çünkü sonsuza dek yaşar ve O'nun kurbanı bir kereliktir ve öyle eksiksizdir ki günahı ortadan kaldırır ve uzaklaştırır.

Başkâhin olarak yalnızca günah sorununu çözmekle kalmadı, şimdi gündelik hayatımızın zorluklarında da bizim için aracılık ediyor. Ve artık göksel olan bir tapınmada bize önderlik ediyor; orada Tanrı'nın yeni halkı olarak, ruhsal şükran ve övgü kurbanlarıyla, tapınarak imanla Tanrı'ya geliriz.

Sina, Taşınabilir Tapınak, Çöldeki Yolculuk

Mısır ülkesinden özgür kılınmış ve Çıkış denen olayla oradan çıkmış olan halk, Sina'da tam bir yıl konakladı. Tanrı burada halkına, O'nun krallık kâhinlerinden oluşan halkı olma özel kimliğini verdi. Burada onlara Yasası'nı verdi ve burada onlara antlaşmasını verdi (örn. Mısır'dan Çıkış 19 ve 20).

Buluşma Çadırı da denen taşınabilir tapınak, bir çadır tapınaktı. Bir avluyla çevrilmiş ya da sarılmıştı. Ortadaki çadırda Kutsal Yer ve içinde Antlaşma Sandığı'nın durduğu En Kutsal Yer bulunuyordu. Burası Tanrı'nın, varlığını gösteren bulutun içinde oturduğu kutsal bir yerdi. Evrenin Kralı ve halkının Kralı olarak, tahtı diye anılan Antlaşma Sandığı'nın üzerinde taht kurmuştu.

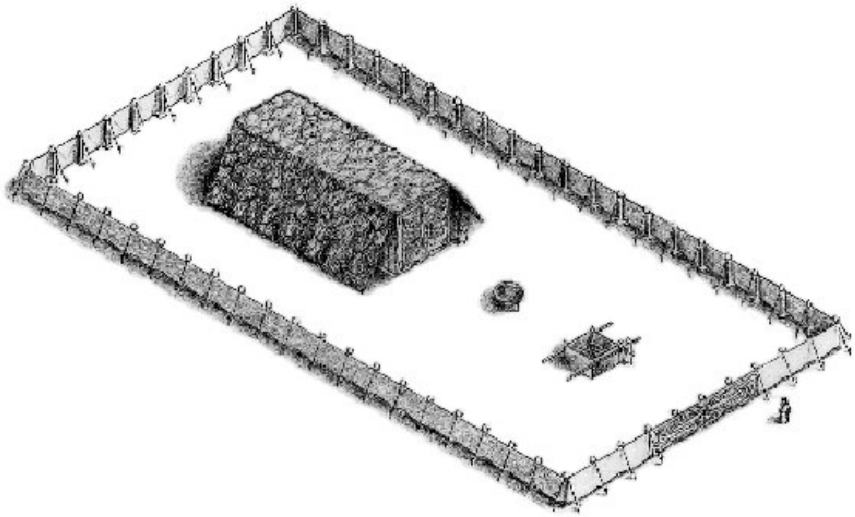

Çadırın önünde büyük sunak ve büyük yıkanma kazanı vardı. İsrail'in dinsel kurban hizmeti burada yapılırdı. Daha sonra Süleyman Yeruşalim'de tapınağı yaptırdığında düzen aynıdır, yalnızca daha büyüktür.

İbranilere Mektup bu çadır tapınağa gönderme yapar. Tapınak, Tanrı'nın çok kesin ve somut talimatlarına göre yapılmıştı. Bütün malzemeyi halk bağışladı ve pek çok yetenekli usta işledi.

Melkisedek

İsrail'in ilk atası, ata İbrahim'in öyküsünde, hiç yoktan Melkisedek adında biri ortaya çıkar (Yaratılış 14). O, İsrail'in Musa'ya ya da Levililere bağlı kâhinliği ortaya çıkmadan çok önce Yüce Tanrı'nın kâhiniydi. Aynı zamanda Şalem'in, yani Davut'un kenti olmadan önceki Yeruşalim'in kralıydı. Bu kişi hakkında bundan fazlasını bilmiyoruz. Mektubun yazarı tam da bu durumdan yararlanır ve bunu yaparken şunu söyleyen 110. Mezmur'u izler: **Sen Melkisedek düzeninde sonsuza dek kâhinsin.** Bu çok eski kral-kâhin, İsa'nın en üstün öncü örneği olur. İsa kâhin olamazdı, çünkü Levi oymağından ya da Harun'un ailesinden değil, kraliyet oymağı Yahuda'dandı. Bu yüzden Tanrı, sonsuza dek geçerli olan ve önceki düzenin yerini alan bu yeni kâhinlik düzenini kurar. Böylece Tanrı'nın Oğlu, Mesih İsa, sonsuza dek gerçek kral-kâhin olacaktır.

Yalnızca İsrail için değil, bütün dünya için. O'nun kâhinlik hizmeti yetkinliğe ulaştırmıştır.

Yeni Antlaşma

Tanrı, Mısır'dan özgür kıldığı halkıyla Sina Dağı'nda bir antlaşma yaptı. Tanrı bu antlaşmayla kendini halkına bağladı, isterseniz onunla evlendi diyebiliriz. Bu antlaşmanın yükümlülükleri vardı; bunlar On Buyruk'ta ve başka buyruklarda dile geliyordu. Bu buyrukları tutmak antlaşmanın koşuluydu. Ama antlaşmaya girdikten kısa süre sonra birinci buyruğu çiğnediler ve kendilerine bir put, Altın Buzağı yaptılar. Bu olay, ne İsrail'in ne de genel olarak insanın bu buyrukların hepsini her zaman tutabildiği gerçeğinin belirtisidir. **Bu yüzden, Tanrı olduğu gibi olduğu için, artık bizim ne olduğumuza, ne yaptığımıza ya da neye gücümüzün yettiğine bağlı olmayan Yeni bir Antlaşma vaat etti.**

Aracısı ya da arabulucusu Tanrı'nın Oğlu İsa olan **Yeni Antlaşma**'nın eskisiyle bazı ortak yanları vardır. Ama asıl fark şudur: Gerçekleşmenin koşulu Yasa'nın İsrail tarafından yerine getirilmesi değildir; Tanrı gerçekleşmeyi yalnızca kendisine ve kendi sözlerine bağlar. Yeni Antlaşma koşulsuzdur, çünkü yalnızca Tanrı'nın sözüne ve İsa Mesih'in işi aracılığıyla verdiği vaade dayanır. Yasa artık insanın önüne, onu kendi gücüyle yerine getirsin diye konmaz; Yasa şimdi yüreğe yazılır ve Tanrı'nın Ruhu'nun gücüyle O'nun halkında yerine gelir. Günah sorunu Yeni Antlaşma'da bağışlanmayla kesin olarak bir kez çözülür (8.-10. bölümler).

Mektubun hitap ettiği İsraillilerle birlikte biz uluslar da bu antlaşmanın içine konulduk ve bereketlendik. Bunu düzenli olarak Rab'bin Yemeği'nde ya da Rab'bin Sofrası denen törende, Rab'bin masasında anar ve hatırlarız. Bu Yahudiler için, Yeni Antlaşma'dan vazgeçerek ya da onu reddederek Eski Antlaşma'ya geri dönmek çok büyük bir kayıp ve geri adım olurdu.

Eski İsrail Tapınak İbadetinde Kurbanlar

Mektubu alanlar, İsa'nın çarmıh ölümünün yarattığı tepkiyle sorun mu yaşıyordu? Çarmıhın anlamını mı kavrayamıyorlardı ve belki de kendi kurban düzenlerinden bildikleri, arındıran ve kurtaran mantığı mı arıyorlardı?

Müjdenin haberi şuydu: **İsa'nın yeryüzündeki yaşamı, kanlı çarmıh ölümü, ölüler arasından dirilişi ve ardından Tanrı'nın sağına yüceltilmesi**

kapsamlı bir kurtarıcı etkiye ve anlama sahiptir. Bunun karşıtı ya da öncü örneği eski İsrail'in kurban düzenidir. Mesih'in ölümü karşılaştırmalarla işlenir.

Demek ki İbranilere Mektup'un yeni ve daha iyi dünyası, İsrail'in tarihine ve dinsel geleneklerine karşı yaratıcı bir sentez ve antitezdir. 21. yüzyılda yaşayan bizler için bütün bunlar çok uzak ve kültürümüze yabancıdır. Ama 1. yüzyılın Yahudi Hristiyanları için tanıdık ve büyük bir konuydu, onlar için çok şey buna bağlıydı. İlişkiyi yeniden kurmak ve olumlu biçimde yaşanabilir kılmak için günah, tıpkı o zamanki dinsel kirlilik gibi, her zaman ortadan kaldırılmalıydı.

Bunun için bir kabahat ya da suç işlendiğinde sunulması gereken hayvan kurbanları vardı. Ya tek bir kişi için ya da bütün halk için. Ancak – ve bunu fark etmek çok önemli – bilerek ya da kasıtlı olarak günah işleyen, örneğin putperestlik, zina, cinayet ya da çocuk kurban etme gibi, bir kurbanla arınamazdı. Günahtan arındıran kurbanların bulunmadığı suçlar vardı. Böyle bilinçli günahların sonucu ölüm cezasıydı. Bu temel sınırlama Yeni Antlaşma'da artık yoktur.

En önemli rolü kurban hayvanının kanı oynuyordu. Can, yani yaşam, kandadır ve kefaret sağlar. *İsrailliler için kan, yaşamın simgesiydi.* **Bir değişikliğe yol açan, hayvanın ölümü değil, akıtılan kanın bu yaşam veren gücüydü (krş. Levililer 17:11). Kusursuz hayvanın yaşamı, günahkârın kusurlu yaşamını onarma gücünü temsil ediyordu.** Hayvanın ölümü olmadan kefaret için kan eksik kalırdı.

Kefaret kelimesi tam anlamıyla "örtmek" demektir. Gerçekten de günah, kurbanın (kusursuz/temiz) yaşamıyla örtülür. Ayıran suç örtüldükten sonra engel kalkmış olur ve iki taraf arasındaki ilişkilerin yenilenmesi için yol açılır.

Bazı kurbanlar tamamen ya da kısmen sunakta yakılırdı. **Yakılmakla hayvan kurbanları, kurbanların sunulduğu Tanrı'nın görünmeyen, ruhsal dünyasına geçerdi. Ateş bazen Tanrı'nın günaha karşı öfkesi anlamına gelir. Ama kurban düzeninde hiçbir zaman öfkeden söz edilmez, kefaretten, yani günahların örtülmesinden ve arındırılmasından söz edilir.** Bir kurbanın kanı, kurban sunan kişiyi ya da kişileri günahtan arındırırdı. Bu, günahların ve suçların kefaretine ya da bağışlatılmasına karşılık gelir. Burada söz konusu olan, yerine konarak ceza çekilen ya da hakkın ödendiği kurbanlar (tatmin kurbanları) değildir. Kurban, Tanrı'nın bu kurbanlara ihtiyacı olduğu için sunulmuyordu. Suçlarından ve dinsel kirliliklerinden kurtulmak ya da arınmak için insanların bu kurbanlara ihtiyacı vardı.

İbranilere Mektup, hayvan kurbanlarının ne yazık ki yalnızca günahları hatırlattığını gösterir. Eksiksiz, kesin olarak etkili bir arınma sağlanamazdı. Bu çok sayıdaki kurban, söze dökülmeden, son bir kurbana işaret ediyordu; ama bu kurban beklenenden tamamen farklı biçimde gelişti ve gerçekleşti.

Özellikle İbranilere Mektup, Tanrı'nın İsa'nın şiddetli ölümünü (İng. victim) nasıl O'nun tam ve gönüllü kendini adaması (İng. sacrifice) olarak kabul ettiğini ve kutsal kıldığını gösterir. Ölmekte olan ve ölmüş Mesih'in kanı, O'nun yaşamını ve bedenini adaması, Tanrı'nın kurtarma isteğinin ve kurtarma işinin doruk noktasıdır. Oğlu'nu bize armağan eden Tanrı'nın kendisidir. Tanrı için bu, günah sorunumuzun kesin ve eksiksiz çözümüdür.

21. yüzyılın insanları olarak bu kurtuluş mantığı hakkında ne düşünürsek düşünelim – insanlar ve bütün evren için günah sorununun tek çözümü budur. Bizim günahlarımız da İsa'nın 2000 yıl önce akıtılan kanıyla bağışlanır, örtülür ve uzaklaştırılır.

O'nun günahsız ve kutsal, adanmış yaşamı öyle bir değere sahiptir ki Petrus İsa'nın değerli kanından söz eder ve tam da bunu kasteder: Bu kan bütün günahları örtebilir ve sonsuza dek uzaklaştırabilir.

Bir günah sunusu ve suç sunusu (kumru, koyun, keçi, küçükbaş hayvanlardan koç ya da sığır/boğa) bir insan tarafından kendi malından getirilir ve kurban edilirdi. Tanrı'ya kurban edilirdi, insanı günahtan arındırmak için. Ama sonuçta kurban edilen hayvan Tanrı'nın bir armağanıydı. Tanrı bütün armağanların Vericisi'dir, dolayısıyla suç işleyen için sunulan kurbanın da ve böylece kurtuluşun da.

9. ve 10. bölümlerin ana konusu İsa'nın kurbanıdır. İsa'nın ölümünden sonra geriye bakıldığında, eski kurban düzeninin yetkinliğe ulaştıramadığı açıkça görülür. Bu düzen, Tanrı'nın oturduğu kutsal yerle ilgili olarak sürekli günahları ve dinsel kirlenmeyi hatırlatıyordu. Ama İsa'nın kanı – O'nun günahsız, kutsal ve eksiksiz yaşamını temsil eder – bizi tamamen ve sonsuza dek arındırır ve kutsal kılar. O'nun ölümü tapınaktaki görkemli bir kurban töreniyle en ufak bir benzerlik taşımasa bile. **Tanrı için Oğlu'nun ölüme dek gönüllü olarak kendini adaması eksiksiz kurbandır.**

Mezmur yazarının ve peygamberin söylediği gibi, Tanrı aslında hayvan kurbanları istemiyordu. İnsan kurbanlarını ise hiçbir zaman. Tanrı'nın Oğlu'nun insan olması, O'nun kutsal ve Tanrı'ya adanmış yaşamı, gönüllü şehit ölümü, hep birlikte, günahı kelimenin tam anlamıyla ortadan kaldıran eksiksiz kurbandır.

Ve bir kez daha: Bu kan, bilerek, kasıtlı olarak ve el kaldırarak işlenen günahlardan da arındırır. Eski Antlaşma'yla en büyük fark budur. Bu fark temeldir ve özgür kılıcıdır, çünkü bağışlanamayacak hiçbir günah kalmaz.

Bütün bunlar İsrail için geçerliyse, bunun biz uluslarla ne ilgisi var? Çok ilgisi var, çünkü Mesih'in tamamladığı her şey, eski kurban düzeninde O'na işaret eden her şey, Yahudi olmayan bizler için de geçerlidir. Bu 1. yüzyıl Yahudi Hristiyanlarına verilen her şey, hiçbir kısıtlama olmadan bizim için de geçerlidir. Onlar gibi biz de Yahudi Mesih'e iman ediyoruz. Tam da bu yüzden bu özel mektuba ilgiyle yaklaşmak ve onu ciddiye almak bizim için de önemlidir. Bazı yerlerde anlaşılması zor olsa bile.

Büyük Bağışlanma ya da Kefaret Günü

İsrail'in bütün bayram günleri ya da bayram dönemleri arasında, diğerlerinden ayrılan bir tane vardır. İbranilere Mektup özellikle 9. ve 10. bölümlerde buna gönderme yapar. Bu, YOM KİPPUR'dur; bugün hâlâ laik İsrail devletinde kutlanan en büyük bayramdır. Ancak tapınaksız ve kurbansız.

Gerçek adıyla YOM HAKİPPURİM, en büyük Yahudi bayramı, bütün yılın en kutsal günüdür; Almancada "Tag der Versöhnung" (Barışma Günü) diye anılır. KİPPUR kelimesi İbranice "K-P-R" kökünden gelir ve anlamı karmaşıktır. Şöyle çevrilebilir: **sürmek, örtmek, kefaret etmek, günahı bağışlatmak, günahtan arındırmak ve uzaklaştırmak**. Bu kök ayrıca KAPPORET kelimesinde de bulunur; Antlaşma Sandığı'nın kapağının adı budur. Burası kefaretin yeridir. Kan bu altın kapak levhasının üzerine ve önüne serpilirdi. Tanrı bulutun içinde bu Antlaşma Sandığı'nın üzerinde taht kurmuştu ve bu kurbanı kabul ederdi.

Bu günde ne oluyordu? Kâhin ailesi ve bütün halk için, kutsal yerde ve kutsal yerin çevresindeki yaşamın yıllık "yeniden başlatılması", "reset"iydi. Amaç, Tanrı'nın konutu olan kutsal yeri kirleten dinsel kirliliklerden arınmaktı. İsrail'in Tanrısı ve Kralı Kutsal Olan'dır; çadır tapınaktaki (ya da daha sonra tapınaktaki) tahtı ve konutu her türlü kirlilikten korunmalı ya da arındırılmalıydı. Bu kirlilikler bilinçli günahlar değil, dinsel, çoğu zaman da farkında olmadan gerçekleşen temaslardı.

Kavramın da söylediği gibi, bu günde kurbanın kanıyla günah örtülür, kâhinler ve bütün halk için günahtan arınma sağlanır ve yeni bir başlangıç mümkün kılınır.

Bu "günahtan arındırma", tövbeyle, dönüşle ve günah itirafıyla birlikte yürüyordu. İçten katılım ve yürekten paydaşlık olmadan salt bir kurban ibadeti, Tanrı'nın günah sorununa çözümü değildi.

Bu arada diğer kurban hizmetine göre iki özellik vardır.

Birincisi, başkâhinin yılda yalnızca bu bir kez (bu törende iki kez) en içteki kutsal yere, Antlaşma Sandığı'nın durduğu yere girmesidir. Orada kurbanların kanını Antlaşma Sandığı'nın önüne ve üzerine, Bağışlanma Kapağı'na serperdi (Romalılar 3:25).

Halk için kurban *iki* tekeden oluşuyordu. Biri Tanrı içindi. Onun kanı en içteki kutsal yere götürülürdü. Öbür teke ise canlı olarak çöle gönderilirdi. Ama ancak üzerine eller bastırılarak onun üzerinde halkın günahları itiraf edilip dile getirildikten ve böylece simgesel olarak hayvana geçtikten sonra. Hayvan çöle, ölümün yerine, günahın ait olduğu yere götürülürdü. Halkın günahları böylece yok edilir ve uzaklaştırılırdı. Böylece bu törenden önce zaten oruç tutmuş olan halka, günahlarını itiraf ettikten ve kurbanlar sunulduktan sonra bir tür bağışlanma ilan edilirdi. Ama bu yalnızca bir yıl için geçerliydi. Tören her yıl yinelenirdi. İşte İbranilere Mektup'un yazarı burada devreye girer ve Mesih aracılığıyla bir daha asla yinelenmesi gerekmeyen, bir kez ve sonsuza dek geçerli bir günahtan arınma gerçekleştiğini duyurabilir.

Mesih'in yaptıklarının hiçbiri yalnızca simgesel, mecazi ya da gerçekliğin bir gölgesi değildir. Her şey gerçektir, geçerlidir ve sonsuza dek kalıcıdır. Mesih İsa'yla, bu gerçek insanın yaşamında ve ölümünde mutlak tanrısal gerçeklik ortaya çıkmıştır. Öyle ki bütün mektubun başlığı olarak İsa'nın çarmıhta söylediği sözler konabilir: Tamamlandı!

İman

Bütün bir bölüm imana ve güvene ayrılmıştır. Yalnızca öğreti cümleleriyle değil, bu Yahudi Hristiyanların eski atalarının yaşamıyla. İsrail'in önder kişileri, onlara örnek olması gereken iman kahramanlarıdır. En sonunda Mesih'in kendisi en büyük ve aynı zamanda hayata en yakın örnektir. Mesih bile sınanma, ayartılma ve iman olmadan yapamadı.

Görünen bir kutsal yer, görünen bir kent olmadan ve bir Yahudi'nin kendi halkıyla özdeşleşmesi olmadan yaşamak büyük bir zorluktur. Çünkü İsa'nın izleyicisi için görünen şey artık gelecektedir. Artık hiçbir şey görünür ve elle tutulur değildir. Görünen yalnızca imanlı kardeşlerdir, imanlıların topluluğudur.

İmanda dayanmak, asla vazgeçmemek, umudu korumak, Mesih'teki zenginliği hem yürekte hem de imanlı kardeşlerle birlikte her zaman yeniden kavramak ve göz önünde tutmak ve böylece ruhsal olgunlukta büyümek: İbranilere Mektup'un mesajı budur.

1. Bölüm

Tanrı Oğul'da Konuştu – Susmuyor

Geriye bakın, ey İbraniler, hatırlayın! Tarihiniz canlıdır. Yahve Tanrı başından beri konuştu. Yalnızca bir kez değil. Çeşitli ve etkileyici yollarla. Susmadı, peygamberler aracılığıyla kendini duyulmaz olmayacak biçimde bildirdi. Onları sık sık gönderdi. Onlar O'nun sözlerini ilettiler. Ama bu dönem artık geçti. Çünkü Oğul Tanrı geldi ve dünyaya konuştu. Evet, Tanrı Oğul olan bir peygamber aracılığıyla konuştu. Daha önce hiç olmadığı bir biçimde. Bu, son peygamber sözüydü, ama tanrısal olarak eksiksiz olan – ve böylece belirleyici olan söz. **Bu söz ancak O olabilirdi, sonsuz ve insan olmuş Oğul. Bu, en büyük ve her şeyi aşan haberdi. Evet, haberin kendisi Oğul'du. İsrail ve bütün dünya için.**

O gerçekten Oğul'dur, çünkü her şeyin mirasçısı olarak atanmıştır. Her şey ezelden beri O'nundu, ama İnsanoğlu olarak da gelecekte, yakında her şey O'nun olacak. Her şey Oğul aracılığıyla yaratıldı. Bunun için Baba Tanrı tarafından görevlendirilmişti. Oğul, ne olduğu ve ne yaptığıyla Tanrı'nın yüceliğinin eksiksiz parıltısı ve ışımasıdır. Tanrı'nın bu akıl almaz yüceliği, İsa adlı insanın dünyasal ve bedensel gerçekliğine ve varlığına geldi. Oğul'da, İsa'da, Tanrı'nın yüceliği açıklanır ve görünür. Görünür, yaşanabilir, elle tutulur biçimde. Tanrı'dan şimdiye kadar peygamberler aracılığıyla yalnızca parça parça, yavaş yavaş anlaşılabilen şey, şimdi İsa'da tamamen açık hale gelir. O, Tanrı'nın haberini onaylayan mühür baskısı gibidir. **Sonsuz Tanrı, tam da İsa'da gelen Tanrı'dır. İsa'yı nasıl tanıdıysak, Tanrı her zaman öyleydi. Ve her zaman öyle olacak.**

Oğul'un yarattığı her şey O'nunla da yaşar. Bir göbek bağıyla bağlıymış gibi. Her şey yalnızca O'nun aracılığıyla vardır – O'nun güçlü yaşam sözü ve her şeye gücü yeten sözüyle. Her şey O'nun elindedir. Evreni, uzayı ve zamanı dengede tutar. Her şeyi görkemli hedefine ulaştıracaktır. Bunun için geldi.

Oğul, İsa Mesih, günahlarımızdan acilen gereken arınma için kanını bizzat verdi. **Kutsal ve eşsiz biçimde kusursuz yaşamıyla ödendi.** O, **imkânsız** olanı **mümkün kıldı**. Bundan daha sık söz edeceğim. Çünkü bu çok önemli. Bu

yüzden İnsanoğlu olarak en yüce onur yerini aldı. Bu yer, Tanrı'nın görkeminin sağındadır. Göksel dünyadaki sonsuz tahtında.

İsa ve Melekler

Melekler güç ve etki bakımından insanlardan üstündür. Ama şimdi **insan** İsa onlardan daha büyük ve daha güçlü oldu. Daha üstün bir ad aldı. Bu ad O'nun kendisini ifade eder. Oğul'u. O'nun ne olduğunu ifade eden bu adla bütün meleklerden üstündür. İsa'yı asla güçlü bir melekle bir tutmayın.

Peygamberlerin ve Mezmurların Oğul Hakkındaki Tanıklığı

Bunu mezmurlardan ve peygamber sözlerinden yedi alıntıyla gösteriyorum.

O, Tanrı'dan daha üstün bir rütbe ve ad aldı. Çünkü Tanrı, Kral Mesih için Mezmur 2'de söylendiği gibi, hiç bir meleğe "*Sen benim Oğlum'sun, bugün ben seni doğurdum*" dedi mi? Hayır! **O, Oğul, bir başlangıca sahip değildi ve yaratılmadı da, eşsiz bir biçimde dünyaya getirildi.** Yahve'nin akıl almaz bedenleşmesi ve insan olması olarak, Bakire Meryem'den doğdu.

Ya da Davut'un soyundan gelen için "*Ben ona Baba olacağım, o da bana Oğul olacak*" denen 2 Samuel 7'de olduğu gibi? Her iki söz de peygamberlik genişliği ve derinliği içinde Davut'un oğlu Süleyman'da değil, yalnızca İsa'da gerçekleşir. Bu sözler O'nun insan olmasına işaret eder. O'nun dirilişine ve evrenin Kralı olarak yüceltilmesine de! **Tanrı eşsiz Oğlu İsa'yı göksel tahttan yeniden görünen dünyaya, insanların yaşadığı yeryüzüne getirecek.** Bunu yalnızca bütün insanlar yaşamayacak. Bütün melekler bu olay sırasında saygılarını ve hayranlıklarını gösterecek, O'na bağlılık sunacak, O'nu onurlandıracak ve O'na tapınacaklar. Tıpkı O'nun ilk gelişinde, Oğul Tanrı insan olduğunda olduğu gibi.

Tanrı Mezmur 104'te melekler için şöyle der: "*Melekleri rüzgâr yapar, onları gönderirim. Onlar benim hizmetkârlarımdır, onları alevlere dönüştürürüm.*" Ama Oğlu için bambaşka bir şey söyler. O, melekler gibi yaratılmış, biçim verilebilir ve değiştirilebilir değildir. Çünkü O, İlk Doğan, hiçbir zaman bir başlangıca sahip olmadı. Mezmur 45'in sözleriyle Oğul için şöyle denir: "*Ey Tanrı, tahtın sağlam duruyor, her şeyin üzerinde, başsız ve sonsuz, sonsuzlara dek. Asa, yönetim değneğin, doğruluktur. Krallığın adildir. Çünkü İsa Tanrı'nın doğruluğunu her şeyden çok sevdi ve yasasızlıktan hiç kimsenin nefret etmediği kadar nefret etti.* **Bu yüzden Tanrı O'nu sevinç ve coşku yağıyla meshetti. O'nu krallığa çağırdı, başka hiç kimseyi**

değil. Hiçbir meleği de değil. O, Meshedilmiş Olan'dır, Mesih'tir, Hristos'tur." Ve O'nun yoldaşları biziz, melekler değil!

Tanrı Mezmur 102'nin sözleriyle Oğul için şöyle der: "*Başlangıçta evreni sen yarattın, o senin güçlü ellerinin eseridir. Ama o yok olacak, sen ise kalacaksın. Her şey eskir ve çürür, dürülüp değiştirilen eskimiş bir giysi gibi. Evren, dağılıp gitmesin diye dönüştürülecek ve değiştirilecek. Oğul aracılığıyla yeni olacak.* **Ama sen, Oğul, sen aynısın, Değişmeyen'sin, yılları hiç bitmeyen ve hiçbir zaman yenilenmeye ihtiyacı olmayansın**."

Tanrı hiç bir meleğe Mezmur 110'daki şu sözleri söyledi mi: "*Gel, yanıma, tahta otur ve emin ol, ayaklarını bütün düşmanlarının üzerine, bir ayak taburesinin üzerine koyar gibi koyacağın gün geliyor*"? **O onur yerini alır. O hüküm sürecek. Melekler değil.**

Melekler yaratılmış ruhsal varlıklardır ve öyle kalırlar. Hizmet etmek için yaratılmışlardır. Evet, onlar eksiksiz ve kesin kurtuluşu bekleyenlere yardım etmek ve destek olmak için vardır. Oğul yeryüzüne getirildiğinde O'nun sonsuz krallığına giden zorlu yolda ilerleyenlere yardım ederler. Tanrı'nın sonsuz huzuruna doğru. Orada eksiksiz kurtuluşlarını miras alıp kabul ederler.

Melekler imanlılara şimdiye dek sık sık hizmet ettiler ve her gün de ediyorlar. Tıpkı İsa'ya da hizmet ettikleri gibi.

2. Bölüm

Oğul'un Sözüne Bölünmemiş Dikkat

Bu büyük kurtuluş hedefine giden yolda olduğumuz için, müjdede duyduklarımıza daha da çok ve daha dikkatle kulak vermeliyiz. Yoksa bir gemi gibi güvenli limana ulaşamayız. Hedefin yanından kayıp geçeriz. İmanda gemi kazasına uğrarız. İman yolundan sapar gideriz.

Musa'nın Yasası, biz İbranilere Sina Dağı'nda melekler aracılığıyla iletildi. Meleklerden oluşan göksel danışma kurulu da oradaydı. Ve Yasa'nın sözleri açıktı: Onları yapan yaşayacak. Onları yapmayan ölecek. Yaptığımız her şeyin adil bir karşılığı var – bize melekler aracılığıyla verilen Yasa'ya dayanarak. **Ama Oğul aracılığıyla bize bağışlanan büyük kurtuluşu, kurtarılışı hafife alıp geçersek ya da tehlikeye atarsak, hatta küçümsersek, o zaman ne olacak?** O zaman Tanrı'nın adil yargısından nasıl kaçabiliriz? O zaman nereye kaçabiliriz?

Bu kurtuluş Rabbimiz İsa aracılığıyla geldi ve başladı. O, Krallığın Müjdesi'ni duyurdu. Ölümünden ve dirilişinden sonra öğrencilerini, yani gözleriyle görüp kulaklarıyla işitenleri, tamamlanmış büyük kurtuluşu her yerde duyurmakla görevlendirdi. İsa'nın başlattığı Krallığın ve kurtuluşun iyi haberini bize de doğruladılar. Tanrı bugüne dek bu haberi doğaüstü belirtiler ve mucizelerle bizzat doğruluyor. Bunu Kutsal Ruh'un dökülüşleriyle, ama aynı zamanda olağanüstü güç işleriyle yapıyor. Bu söz nerede duyurulduysa ve iman edildiyse, nerede duyuruluyor ve iman ediliyorsa, orada Tanrı'nın ve O'nun Krallığı'nın gücü etkindir. **Bu olaylar, bu haberin Tanrı'nın kendisinden geldiğinden başka bir sonuca varmaya izin vermez. Oğul'un bu sözüne kulak vermelisiniz! O, son ama aynı zamanda en büyük peygamberdi, çünkü O Oğul'dur.**

Oğul ve Melekler

Bir kez daha meleklere dönelim. Tanrı o zaman yeryüzünü insanın egemenliği altına koydu – meleklerinkinin altına değil. Gelecek dünyayı da meleklere emanet etmedi ya da miras olarak vermedi. Mezmur 8'de şöyle denir: "*İnsan nedir ki onu anasın, İnsanoğlu nedir ki onunla ilgilenesin? Onu meleklerden – Elohim'den, Tanrı'nın*

yaratılmış*oğullarından – biraz aşağı kıldın, ama onu yücelik ve onurla taçlandırdın; her şeyi onun ayaklarının altına koydun.*" Bu, Adem ve soyu için geçerliydi. **Ama o ve onlar bu çağrıya layık olamadılar. Buna karşılık bu, insan olan Oğul'da eksiksiz olarak gerçekleşir.** Tanrı Oğul'a, Mesih İsa'ya **her şeyi** emanet ettiyse ve O'nun egemenliği altına koyduysa, O'nun egemenliği altında olmayan hiçbir şey kalmaz. O halde melekler de. Her şey, her şey demektir. Eşsiz, emsalsiz ve meshedilmiş insan İsa, Oğul, gelecek dünyayı yönetecek.

Ancak İsa'nın evrensel krallığını akıl almaz boyutuyla **bugün henüz** göremiyor ve yaşayamıyoruz. Ama bir gün o zaman gelecek. O'nun zamanı geldiğinde. Ama **şimdiden** imanla ve yüreğin gözleriyle gördüğümüz şudur: Dünyasal yaşamının zayıflığı ve yoksulluğu içinde meleklerden aşağı olan İsa. Herkes ve her şey için ölüme katlanan ve şiddet dolu bir çarmıh ölümünün bütün acısını tadan. Hepimiz için. Böylece Tanrı'nın lütfu bütün yaratılışın yararına olsun diye. Ve bu yüzden, imkânsız olanı yaptığı, gönüllü olarak çarmıha gerilmeye razı olduğu ve öldüğü için, şimdi Tanrı'nın yüceliği ve onuruyla kuşatılmıştır, evet, yüceliğin zafer çelengiyle taçlandırılmıştır.

Oğul Aracılığıyla Gelen Büyük Kurtuluş

Her şeyin O'nun aracılığıyla ve O'nun için yaratıldığı Tanrı'nın isteğine de tamamen uygundur bu – O'nu, Mesih İsa'yı, yeryüzündeki acıları aracılığıyla yetkin kılmak. Kurtarıcımız olmaya tamamen yetkin kılmak ve göksel görevine ve bizim için Başkâhin olarak hizmetine tamamen yetkin kılmak; buna daha ayrıntılı olarak değineceğim. Büyük kurtuluşu, kurtarılışı bir melek değil, Oğul meydana getirdi. Bir sözle değil, yaşamını adamasıyla. **O, İsa, kurtuluşumuzun kaynağıdır, öncüsüdür, evet, kaptanıdır. Bu güçlü Olan olarak biz birçok oğul ve kızı, durdurulamaz biçimde ve zaferle, daha önce bize kapalı olan göksel yüceliğe götürür.** Kölelikten Tanrı'nın özgürlüğüne ve huzuruna çıkardığı **birçok** insan vardır.

Oğul, Biz ve Melekler

Mesih bizi kutsal kıldı ve Tanrı'ya çıkardı. Her şey, Oğlu'nu yeryüzünde insan olarak doğuran Tanrı'dan gelir. Tıpkı bizi, O'nun oğullarını ve kızlarını da doğurduğu gibi. **Bu yüzden Mesih, insan olarak, meleklerin önünde – ki onlar daha güçlüdür ve ölümsüz oldukları için insanlardan üstündür – biz insanları kardeşleri diye çağırmaktan utanmaz.** Meleklerin, Elohim'in

göksel danışma kurulunda, Mezmur 22'nin dediği gibi açıkça ikrar eder: "*Ey Tanrı, görkemli adını***kardeşlerime***duyuracağım; meleklerin ve kurtarılmışların göksel danışma kurulunun ortasında sana övgü ezgisi başlatacağım.*" Başka bir yerde şöyle denir: "Ben güvenimi O'na, bu yeni aileye sahip olmak isteyen Tanrı'ya koyacağım." Çarmıhta, kurtulmak için Tanrı'ya güvensin diye O'nunla alay ettiler: O, kendisini idam edilmekten kurtarmayan Tanrısı'na herkesten çok güvendi. Öldü. Bu korkunç ölüm, Yeşaya 8'in dediği gibi şu harika sonucu getirdi: "*İşte ben ve Tanrı'nın bana kardeş olarak verdiği çocuklar.*" Mesih hepimizi, büyük, evet, sayısız insan ailesini, melekler dünyasının göksel danışma kuruluna tanıtır. **Kurtuluşa muhtaç olduğumuz, zayıf olduğumuz ve maddesel olarak çürüyüp gittiğimiz için bizden utanmak yerine tam tersini yapar: Bizimle sonsuza dek bağlı olduğunu duyurur ve kutlar.**

Böyle bir kan bağı ve içten bir bağ nasıl oluşabildi? Bu nasıl mümkün oldu? O, ezelden beri Oğul olan, tamamen ve bütünüyle insan oldu. İnsan olarak ölümlü varlığımızı tamamen kendine mal etti, öyle ki bizim olduğumuz şey oldu. Günah dışında. Günahla hiçbir ilgisi yoktu, bunu kanıtladı. Ölümde bile bize benzedi, ama günah yüzünden değil. İtaati ve kendini adaması O'nun ölümü anlamına geldi.

Ölüm, İblis ve Ölüm Korkusu

Biz insanlar gün be gün ölüme ve ölüm korkusuna tabiyiz. Ama O, ölümün gücüne sahip olan İblis'i yenmek için geldi. Ölüm İblis'in işine yarar. Ölüm onun hoşuna gider, çünkü çaresizce teslim edilmiş insanı korkuya ve dehşete düşürür. Ama Oğul, ölümümüzün ve korkumuzun gücünü kırmak için geldi. İblis'i kendi silahıyla, kendisi ölerek **yendi**. Böylece hayatları boyunca vicdan sıkıntısı içinde ve asla yerine getiremeyecekleri Yasa'nın altında ölüm korkusuyla yaşayan herkesi özgür kılabildi. **Şimdi kurtuluşumuzun öncüsü İsa Mesih'in ardından gidenler için ölümün karanlık gücü kırılmıştır. Kutsal, günahsız bir insanın gönüllü olarak ölmesi, böylece ölümün gecesine dalması, ölümün krallığını yağmalaması ve onu kendi krallığı yapması gerekiyordu.** Hâlâ ölsek bile, ölüm bizim için umutsuz, karanlık suratını yitirmiştir; tam tersine, bize hizmet etmek zorundadır, çünkü öldüğümüzde bizi göksel dünyaya, Mesih'e götürecektir. Kurtuluşumuzun kaptanı İblis'i yendi ve elinden gücünü ve silahını aldı: O'nda günahtan ve ölümden özgürlük var!

Benzeri Hiç Görülmemiş Bir Başkâhin

O'nun derdi meleklerin kurtuluşu değildi. Tanrı'nın Oğlu bir melek değil, bir insan oldu. O, tohumla, İbrahim'in soyuyla ilgilenir, ey İbraniler. Söz konusu olan sizsiniz ve İbrahim gibi iman eden herkestir. Çünkü İbrahim'de bereket uluslara da vaat edilmişti. Ve iman eden herkes İbrahim'in çocuklarıdır.

Bu yüzden bir kez daha söylüyorum: İsa her bakımdan – elbette günah dışında – kardeşlerine benzemek zorundaydı. Ancak böylece Tanrı'nın önünde bizim için merhametli, duygudaş ve sadık bir Başkâhin olabilirdi. Bizim için ne yaptı? **Günahlarımızın kefaretini ödedi ve onları uzaklaştırdı. Günahlardan arınmayı sağladı. Her yıl – İsa'ya işaret eden bir örnek olarak – Yeruşalim'deki tapınakta İsrail halkı için büyük Kefaret Günü'nde olan buydu. Ama O, bunun gerçekleşmesidir. Günahlarımızın lütufkâr bağışlanmasını sağladı. Eksiksiz, bir kez ve sonsuza dek.**

O yalnızca günah sorunumuz için **Başkâhin** olmadı. Hayır, hedefe varana dek bizim için Başkâhin olarak kalır. İman yolumuzda bize yardım eder. Tanrı'nın önünde bizim için aracılık eder. Bizim için dua eder. Çünkü zayıfız, bizi yoldan saptırmak ve durdurmak isteyen ayartmalar ve zulümlerle kuşatılmışız. Bu acıları, zulümleri ve sıkıntıları kendisi yaşadı ve onlara katlandı. Bizim hiç yaşayacağımızdan daha yoğun biçimde. Söylediğim gibi, bu O'nu bu başkâhinlik hizmetine yetkin kıldı; böylece duygudaşlık edebilir, yardım edebilir ve yanımızda durabilir. İnsan olmasaydı, başına gelenleri yaşamasaydı ve onlara katlanmasaydı, asla böyle bir Başkâhin olamazdı.

3. Bölüm

Bu yüzden, ey sizler, bütün kutsallar, kurtarılmış imanlı kardeşler, İsa'ya bakın. O'nun ne olduğuna ve ne yaptığına. Sizin için. Dikkatinizi O'nda toplayın. O, Tanrı'nın önünde bizim için Başkâhinimizdir. Ve Tanrı'dan gelip bize konuşan Elçimizdir. İkrarımız, çevremizdeki insanların bizde gördüğü tanıklık, O'na dayanır – içeriği de haberi de O'dur. Hepiniz Tanrı'nın müjde aracılığıyla yaptığı çağrının ortakları ve paydaşlarısınız. Tanrı'nın çağrısı size gökten geldi. Ve sizi oraya çağırıyor – göksel kutsal yerine.

İsa ve Musa

İsa, kendisini bu hizmete ve göreve atayana sadıktı ve sadıktır – tıpkı Musa'nın da eski Tanrı halkı olan bütün İsrail evinde sadık olduğu gibi. Ama İsa Musa'dan daha büyük onura sahiptir. Aynı şekilde bir evi yapan da yaptığı evden daha büyük onura sahiptir. Her ev elbette biri tarafından yapılır; **ama her şeyi yapan Tanrı'nın kendisidir. İsa, her şeyi – Musa'yı ve onun evini de – yaratan Tanrı'dır.**

Musa bu evdeki hizmetinde sadıktı. Bu, size duyurulan şeyin öncü örneği ve tanıklığıydı. Bu da Mesih'tir, Oğul'dur. O, bu evin **üzerindedir**. Musa gibi değil. Musa bu evin **içinde** bir hizmetkârdı. **Mesih'in yarattığı ve O'na ait olan ev biziz: O'nun ailesi, Tanrı'nın kızları ve oğulları!**

Ama dikkat edin! Bunu ancak, övünebileceğimiz sevinçli güveni ve umudu **sımsıkı tutarsanız** – ve aynı zamanda hayatınızın sonuna dek sarsılmadan durursanız – olursunuz ve öyle kalırsınız. Ya da Mesih'in görkemli gelişine dek.

Çölde Söylenme

Kutsal Ruh Mezmur 95'te şöyle der: "*Bugün, Tanrı'nın sesi yankılandığında, iyi dinleyin ve O'nun dediğini yapın. Yüreğinizi nasırlaştıracağınıza. Çünkü acı başkaldırı sırasında, sınama günlerinde, çölde böyle oldu. O zaman atalarınız, sadakatimi ve onlarla ilgilenişimi 40 yıl gördükleri halde, bana meydan okuyarak ve kuşkuyla beni sınayarak beni denediler. Bu yüzden bu kuşağa öfkelendim. Dedim ki: Yürekleri hep yoldan sapıyor. Benim iyi yollarımı hiç tanımadılar ve tanımak da istemediler. Sonra kutsal öfkemle ant içtim: Mısır'dan çıkan bu kuşak benim huzuruma, vaat edilen Kenan ülkesine girmeyecek.*"

Tam da bu yüzden kendinize dikkat edin, hiç kimsenin böyle kötü bir yüreği olmasın. İmansızlıkla dolu, yaşayan Tanrı'dan ve Mesih'ten dönmeye hazır bir yürek. Bu Tanrı'yı ve O'nun iyiliğini Mesih İsa aracılığıyla tanıdınız ve yaşadınız. **Bu yüzden bu kritik ve sınanmalarla dolu zamanda her gün birbirinizi yüreklendirin**. Bunu sürekli yapın ki hiçbiriniz günahın aldatıcılığıyla gözü kör olmasın, imansızlığa sürüklenmesin ve katılaşmasın. **İmandan vazgeçince huzur bulunacağına inanmak aldatmacadır. Hatırlayın: Biz sonsuza dek O'nun yoldaşları, Mesih İsa'nın gerçek kardeşleri olduk. Bundan fazlası olabilir mi? O halde imanda kararlılıkla ilerlemeye değmez mi?** Her şeyi ancak, başlangıçta sahip olduğumuz iman güvenini yeniden kavrarsak gerçek ve somut olarak yaşarız. Ve sonuna dek sarsılmadan sımsıkı tutarsak. Ve imandan vazgeçmezsek. Tanrı'nın huzuruna giden yolculukta kestirme yol yoktur.

Tanrı'nın uyarısı şudur: "*Bugün, evet, ne zaman sesimi duyarsanız, o zamanki acı başkaldırıda olduğu gibi yüreklerinizi nasırlaştırmayın.*" O zaman yüreğini katılaştıran ve Tanrı'yı kışkırtan kimdi? Musa'nın ardından Mısır'dan çıkanların hepsi değil miydi? Tanrı kime öfkelendi? 40 yıl boyunca? Günah işleyen ve cesetleri çölde kalanların hepsine değil mi? Huzuruna girmeyeceklerine dair hangi İsraillilere ant içti? Tam da söz dinlemeyen ve yüreklerini O'na karşı katılaştıranlara. İmansızlıkları yüzünden vaat edilen ülkeye giremediklerini açıkça görüyoruz.

4. Bölüm

Tanrı'nın Huzuru: O Zaman, Bugün ve Gelecekte

Ey İbraniler, ve bu mektubu dinleyen ve okuyan herkes: Tanrı'nın bize vaat ettiği huzura gerçekten ulaşmak için ciddi bir kaygı taşıyalım! Oraya giden yolda geri düşmemelisiniz. Ve hepsinden önemlisi: sonunda hedefi kaçırmamalısınız. Tanrı'nın gelecekteki huzuruyla ilgili iyi haber bize duyuruldu. Tıpkı o zaman casuslar aracılığıyla onlara bereketli Kenan ülkesinin haberinin duyurulduğu gibi. Ama Kenan'ın verimliliğiyle ilgili haber onlara yarar sağlamadı. Çünkü ona inanmadılar ve içeri girmekten korktular. **Mesih'le ilgili habere iman eden hepimiz göksel huzura gireceğiz.** Ama o zaman bambaşkaydı. Tanrı'nın onlara söz verdiği huzura girmediler. Çünkü yüreklerini tekrar tekrar katılaştırdılar ve Tanrı'ya güvenmediler.

Tanrı başından beri bir huzurun daha olduğunu gösterir. Yaratılış işleri başlangıçta tamamlanmış olduğu halde. Bu yüzden iman etmeleri gerekirdi. Musa şöyle dedi: "Ve Tanrı yedinci gün bütün işlerinden dinlendi." Ama burada şöyle denir: "Onlar, Mısır'dan çıkan kuşak, kesinlikle benim huzuruma girmeyecek." Bize ise, güvendiğimiz sürece huzura girmek vaat edilmiştir. Ama o zaman iyi haberi duyanlar söz dinlemedikleri için huzura kavuşmadılar. Ama Tanrı şimdi, Mısır'dan Çıkış'tan çok sonra, yeniden yeni bir lütuf günü belirledi – yeni bir "bugün". Davut aracılığıyla Mezmur 95'te, daha önce de alıntıladığım gibi, şunu vaat eder: "*Bugün O'nun sesini duyarsanız, yüreklerinizi katılaştırmayın.*" Çünkü Musa'nın ardılı ve İsrail'in önderi Yeşu o kuşağı kesin huzura kavuşturmuş olsaydı, Tanrı şimdi artık başka bir huzurdan söz etmezdi. Demek ki Tanrı'nın halkı için gelecekte bir Şabat huzuru hâlâ vardır. **Ne yaratılışın yedinci günü, Şabat günü, ne de Kenan ülkesi Tanrı'nın kesin huzurunu getirdi. Tanrı'nın kesin ve sonsuz Şabat huzuru ancak geri gelecek olan Mesih İsa aracılığıyla, O'nun kurbanı ve O'nun yönetimi aracılığıyla gerçek olacaktır.** Çünkü bir gün bu Şabat huzuruna, Tanrı'nın bu esenliğine giren kişi – tıpkı Tanrı'nın kendisi gibi – işlerinden dinlenmiştir. Başlangıçta görüldüğü gibi.

O halde güvenle, O'nun huzuruna girmek için her şeyi ortaya koyalım. Hiçbirimiz, o zaman onların düştüğü gibi, oraya giden yolda düşmesin. Söz

konusu olan, ne yazık ki her gün işlediğimiz günahlar değil. Söz konusu olan, Mesih'e iman etmeniz ve O'na sımsıkı bağlı kalmanızdır. O'nu bırakmayın. O sizi sımsıkı tutuyor! Sımsıkı tutulmaya izin verin.

Tanrı'nın Canlı ve Yardım Eden Sözü

Tanrı her birimizi, gerçek bir imana sahip olup olmadığımızı sınar. Bizi yazılı Sözü aracılığıyla sınar. Bu söz canlıdır ve bu yüzden etkilidir. Sanki Tanrı doğrudan, kişisel olarak bizimle konuşuyormuş gibi bize hitap eder. Üstelik O'nun sözü keskindir, evet, iki ağızlı bir kılıcın namlusundan daha keskindir. Çünkü ruhsal yaşamımızın en derinlerine işler. En derin düşünce dünyamızı ve tutumumuzu yargılar ve açığa çıkarır. Bu kılıç, mecazi anlamda, canı ve ruhu, tıpkı kemikleri ve iliği ayırır gibi ayırmayı başarır. **Böylece kendimizi çok daha iyi anlayabilir ve değerlendirebiliriz. Ama aynı zamanda tehlikeleri fark edip bu sözün gücüyle onları yok edebilir – ya da onlardan kısaca uzak durabiliriz.**

Büyük yaratılışta Yaratıcı'nın görmediği hiçbir şey yoktur. Hiçbir yaratık, tek bir insan bile Tanrı'dan saklanamaz ya da kaçamaz. Hepsi O'nun önünde çıplak gibidir. O'nu kandıramayız. O her şeyi görür. Her düşünceyi ve her niyeti bilir. Yaratıklar olarak O'na karşı sorumluyuz ve bir gün O'na hesap vereceğiz.

Başkâhinimiz Bizi Lütuf Tahtına Götürür

Tanrı'nın özü ve gerçekliği böyledir. Ve bu yüzden şimdi çok korkabilecek olsak da, güvenle ve cesaretle ilerleyebiliriz. Çünkü – İsrail gibi – bir Başkâhinimiz var. Ama eski tarzda değil. Başkâhinimiz göklerden geçerek yükseldi. Evet, Tanrı'nın göksel tahtına kadar! Göksel ve sonsuz kutsal yere. Bütün günahlarımızın kefaretini ödedi. Tam da bu yüzden İsa'yı ikrarımıza sımsıkı sarılıyoruz! Başkâhinimiz zayıflıklarımızı, korkularımızı ve kaygılarımızı, yorgunluğumuzu ve bitkinliğimizi, ama aynı zamanda kuşkularımızı ve umutsuzluğumuzu anlayabilir. Bizimle birlikte acı çeker ve duygudaşlık eder. Bunu O'nun gibi yapabilen başka kimse yoktur. *Çünkü insan olarak bütün hayatı boyunca her konuda ayartıldı. Çarmıhtaki ölüme kadar. Sıkıntıya uğradı ve sınandı. Çarmıhı ve korkunç acıları reddetmeye ve çarmıhsız kolay yolu seçmeye ayartıldı. Ama O sarsılmadan durdu. Çünkü günaha ve imansızlığa hiçbir zaman boyun eğmedi. Günahsız kaldı ve günah işlemedi! Örneğimiz budur!*

Bu yüzden Tanrı'nın önüne cesaretle ve güvenle çıkalım. Nerede olursak olalım. Ruhsal gerçeklikte taht bizden bir adım bile uzakta değildir. Bizi kardeşleri diye çağıran Tanrı'nın Oğlu her zaman Tanrı'nın tahtında **bizim için** bulunur. Bizi **lütuf tahtına** çekinmeden gelmeye çağırır. *Bütün kaygılarımızı, korkularımızı, endişelerimizi ve kuşkularımızı bu göksel tahtın önüne serelim. Şükredelim. Tapınalım. Orada, lütuf tahtının önünde – imanla ve Kutsal Ruh'ta – zaman geçirelim. Huzura kavuşalım – ve O'nun esenliğini bulalım. O'nu dinleyelim.*

O'nun tahtı yargının ve suçlamanın yeri **değildir**. Lütfun yeridir. Orada hoş karşılanırız. Bizi bekliyorlar. Oradan merhamet ve lütuf alırız. Hem de tam ihtiyaç duyduğumuz anda. Tanrı yakarışlarımıza ve yalvarışlarımıza her zaman yanıt verecektir. Bizim için iyi olduğu biçimde. Ama O'nun zamanında. Doğru zamanda! Asla geç değil! Yardımımız göğü ve yeri yaratan Tanrı'dan gelir.

5. Bölüm

Harun, Mesih ve Melkisedek

Bir başkâhin, Tanrı'nın önünde insanlar için aracılık etmek üzere insanlar arasından seçilir. Onlar için sunağa armağanlar ve kesilmiş kurbanlar getirir. İsrail halkının günahları için. Kendisi bilgisizlere ve yolunu şaşıranlara, yani günah işlemiş olanlara karşı hoşgörülüdür ve onları anlar. Çünkü kendisi de yanılabilen bir insandır. Herkes gibi günah işleyen biri. Bu şu demektir: Kendisi için de kurban sunmak zorundadır.

İsa'da durum bambaşkadır: O, insanlar tarafından başkâhin olarak belirlenmedi. Tanrı tarafından buna çağrıldı. Başlangıçta Harun'da olduğu gibi. Mesih için Mezmur 2'de şöyle denir: "*Sen benim Oğlum'sun, bugün ben seni doğurdum.*" Mezmur 110'da Tanrı O'nun için şöyle der: "*Sen sonsuza dek kâhinsin.* **Harun gibi değil, Melkisedek gibi**."

O'nun dünyasal yaşamı nasıldı? O'nu başkâhinliğe yetkin kılan neydi? Harun'da olmayan neyi vardı? O'nun yaşamı duayla doluydu. O'nu ölümden kurtarabilecek tek Olan'a yakarışlar ve yalvarışlarla. İsa feryatlar ve gözyaşlarıyla bile Tanrısı'na yalvardı. Acı O'nu o kadar derinden ve ağır vurdu. Duası işitildi. Çünkü yalnızca Tanrı'ya güvendi ve yalnızca O'na itaat etti. Ve O'ndan her şeyden çok korktu ve O'na her şeyden çok saygı gösterdi. Hem de sonsuz Oğul, evet, Tanrı – Baba'ya eşit – olduğu halde. İnsan olmadan önce bu itaati tanımıyordu. Bu O'nun için yeniydi. İnsan olarak itaati öğrendi. Bütün acılara, direnişlere ve karşı çıkışlara rağmen itaat etti. *Bu zorluklar boşuna değildi. Çünkü şimdi hedefe ulaştı. Tanrı'nın tahtında yetkinliğe erişti. Bu kutsal yaşamdan ve ölümden eşsiz bir şey doğdu. Görevi tamamlandı. Karşıtları için O, çarmıha germenin nedeniydi. Bizim için O, sonsuz kurtuluşun nedeni ve temelidir. Bu yolla kesin, sonsuz ve her şeyi kapsayan bir kurtuluş meydana getirdi. O'nun ardından giden ve O'nun sözünü dinleyen* herkes *için.*

Tanrı tam da böyle bir kâhin arıyordu! İsa şimdi Melkisedek tarzında kâhindir. Bunun ne anlama geldiğine daha sonra değineceğim. Göğe, göksel kutsal yere yükseldiğinde, Tanrı tarafından törenle karşılandı ve onurlandırıldı. Tanrı O'nu şu sözlerle selamladı: "*Sen Melkisedek gibi Başkâhinsin*". Tanrı böylece, her zaman sahip olmak istediği bu kâhine artık sonunda sahip olduğunu herkese bildirdi.

Ve bu kâhinle birlikte sonunda bu kâhinin kendi kanıyla meydana getirdiği sonsuz bir kurtuluşa da!

Olgunluk ve Olgunlaşmamışlık

Bu konuda söylenecek daha çok şey var. Ama açıklamak da pek kolay değil. Çünkü ne yazık ki tembelleştiniz ve kulaklarınız ağırlaştı. Hem de Mesih'i uzun zamandır tanıdığınız halde. **Çoktan öğretmen olabilirdiniz ve olmalıydınız. Ama Tanrı'nın sözlerinin ABC'sini yeniden öğrenmeye ihtiyacınız var.** Hem de sanki ilk kez duyuyormuş gibi en baştan. Size düzgün yemek yerine küçük bebeklere olduğu gibi süt vermek gerekiyor. Mecazi anlamda hâlâ süt alan herkes deneyimsizdir. Tanrı'nın doğruluğuyla ilgili sözü gerçekten tanımıyor. Onu anlaşılır biçimde aktaramıyor da. Küçük, ergin olmamış bir çocuk gibi.

Düzgün yemekler **imanda yetişkin olanlar, ruhsal olarak olgunlaşmış olanlar** içindir. Onlar buna alışkındır ve bu yüzden iyiyi kötüden, yanlışı doğrudan ayırt etmekte deneyimlidirler. Zulüm ve reddedilme içinde bile İsa Mesih'e ve O'nun müjdesine nasıl ve neden sımsıkı bağlı kaldıklarını bilirler.

6. Bölüm

Yine de şimdi en baştan başlamayacağım – okula yeni başlayanlar için çarpım tablosunda olduğu gibi. Şimdi bunu beklerdiniz. Hayır. İlerlememiz ve yetişkin olmamız gerekiyor. Yalnızca doğru ve önemli olan birkaç şeye değiniyorum. Bunlar Mesih'i tanımadan önce de size tanıdıktı. Ama Mesih aracılığıyla çok daha fazlasını aldınız. *Göğe yükselmiş ve Tanrı'nın tahtında oturan O'nun bütün zenginliğine sarılın. O her şeyi tamamladı ve aynı zamanda bize bol bol armağan verdi.* O halde Yahudi soydaşlarınızdan, onların da inandığı bu eski ve bilinen şeylerin arkasına saklanmayın. Bu yolla yalnızca onların karşı çıkmasından kaçınmak ve ondan uzak durmak istiyorsunuz, sizi Mesih İsa'nın izleyicileri olarak tanımasınlar diye.

Bazı temel öğretileri artık geride bırakmalı ve yeniden en baştan başlamamalıyız: Ölü ve yararsız, kurtaramayan işlerden ve törenlerden tövbe; Tanrı'ya iman; yıkanmalar ya da ellerin üzerine konması öğretisi; ya da ölülerin dirilişi ve sonsuz yargı öğretisi. Tanrı zaman ve fırsat verirse, bunlardan da yeniden söz edeceğiz. *Ama şimdi söz konusu olan, göksel Başkâhinimizin büyüklüğünü, O'nun tamamladıklarını ve bizim için yaptıklarını tanımak ve buna sımsıkı sarılmaktır.*

Mesih'ten Dönmek ve Sonuçları

Ne yazık ki Mesih'e imandan yeniden dönüp Yahudiliğe geri dönenler var. Hem de bir zamanlar aydınlanmış, Mesih'i tanımış, Kutsal Ruh'un göksel armağanını somut olarak yaşamış, evet, tatmış oldukları halde. Tanrı'nın sözünü duyup anlamış oldukları halde. Tanrı'nın gelecekteki yeni dünyasının mucizelerini görüp onlara tanık olabilmişlerdi. *Yine de Mesih'ten döndüler. Bu, sanki – o zaman Yeruşalim'de olduğu gibi – Mesih'i kendileri için bir kez daha çarmıha germişler gibidir.* Ve bunu İsa'yı reddeden Yahudi çevrelerine açıkça göstermişler gibi. İsa'yı ve imanlarını rezil ettiler. İmanı bu şekilde bırakan ve Yasa altındaki yaşama ve ölü işlere geri dönen böyle insanlar için Mesih'in özgürlüğünü ve lütfunu yeniden bulmak neredeyse imkânsızdır.

Sebze, Diken ve Devedikeni

İman yaşamını, ama aynı zamanda Mesih'ten dönmeyi de iyi gösteren bir resim şudur: Tarla toprağı sık sık yağmur ve Tanrı'nın bereketini alır ve güneş ve yağmur sayesinde yararlı ve yenilebilir sebze yetiştirir. Ama aynı tarla toprağı yağmura rağmen yalnızca diken ve devedikeni de bitirebilir. Böyle bir şeye kimsenin ihtiyacı yok. Bunlar yaralayabilir bile. Demek ki diken ve devedikeni iyi bir işaret değildir. Daha çok bir tür lanettir. Sonunda da hepsi yakılır. Mesih'ten dönen kişi, deyim yerindeyse, bu toprağa benzer. Yaşadığı berekete rağmen, belki bir zamanlar verdiği iyi meyveye rağmen, şimdi yalnızca yabani ot yetiştirir.

İbraniler Hakkında Güven

Tanrı'nın sevdiği imanlı kardeşler: Şimdi bilerek bu kadar açık ve sert konuşuyorum. Ama sizde iyi meyveleri görüyoruz. Rab'bin kurtarışı sizin içindir. Tanrı nasıl haksızlık edip sizin O'nun için ve kutsallar için yaptıklarınızı unutabilir? O'nun adını, Mesih'i seviyorsunuz. Bu, işlerinizde, O'na ve kutsallara hizmetinizde görülebilir. Her birinizin böyle bir gayret göstermesini diliyorum. İmanın kesinliği ve umuda sonuna dek sımsıkı sarılmak bundan anlaşılır. Böylece tembelleşmezsiniz. O halde iman ve sabır aracılığıyla Tanrı'nın vaadini miras alanları örnek alın.

Ant ve Vaat

İbrahim'de de böyle oldu. Tanrı ona çok sayıda soy vaadini armağan etti ve kendi adına ant içti: "*Seni gerçekten bol bol kutsayacağım ve seni çok çoğaltacağım.*" Ve İbrahim sabırla beklediği için vaadi aldı – her şey buna karşı göründüğü ve gerçekleşmesi o kadar uzun sürdüğü halde. İnsanlar kendilerinden daha büyük birinin adına ant içer, Tanrı ise kendi adına. Bir ant ya da yemin, her türlü itirazın sonudur.

Böylece Tanrı vaadin mirasçılarına – ki bunlar sizsiniz – kendi adına içtiği bir antla kararının değişmezliğini kanıtladı ve güvence altına aldı. Böylece iki sarsılmaz şey – yani O'nun antı ve vaadi – aracılığıyla hedefe varacağımıza dair güçlü bir teselliye sahibiz. Tanrı yalan söyleyemez. O'na, Mesihimiz'e sığındık. O bize yeni bir umut armağan etti. Bu umut imanımızı, kesinlikle gerçekleşecek olan önümüzdekine yöneltir. *Bu umut bir hayal değildir, bir yanılsama değildir. Bizim için güvenilir ve sağlam bir çapa gibidir. İçimizin en derini gökle bağlantılıdır.* Umut çapası

bizde değil, en içteki göksel kutsal yerde demirlidir. Tanrı'nın tahtında. Çünkü İsa bizim için oraya girdi. Öncümüz olarak. Bir gün O'nun ardından oraya gideceğiz. Vaadimiz budur. Umudumuz budur. Böyle ant içti. Evet, O, Melkisedek tarzında Başkâhinimiz oldu.

7. Bölüm

İbrahim ve Melkisedek

Peki bu **Melkisedek** kimdir? Daha sonra Yeruşalim olacak Şalem'in kralıydı. İbrahim'in zamanında. Aynı zamanda Yüce Tanrı'nın kâhiniydi. Yani bir kâhin-kraldı. İbrahim, yeğeni Lut'u kaçırmış olan krallara karşı kazandığı zaferden dönerken, bu kral onu karşılamaya çıktı ve onu kutsadı. Yaratılış 14'te böyle anlatılır.

İbrahim ona savaş ganimetinin onda birini verdi. Melkisedek'in anlamı "doğruluk kralı"dır. Şalem kenti de esenlik anlamına gelir. Yani o, doğruluğun ve esenliğin kralıdır. Onun ne babasını ne de annesini biliyoruz. Ne de onu kâhinliğe hak sahibi kılacak bir soy kütüğünü. **Onu Tanrı'nın Oğlu'yla karşılaştırıyoruz. O, Mesih'in görkemli bir öncü örneğidir. Melkisedek'in yaşamının ne başlangıcını ne de sonunu biliyoruz. Tanrı'nın Oğlu, Mesih'te de durum böyledir. Melkisedek gibi O da sonsuza dek kâhindir.**

Atamız İbrahim'in savaş ganimetinin yüzde 10'unu bile armağan ettiği bu kral ne kadar büyük olmalı. Levi'nin oğulları, yani kâhinler de, Yasa'ya göre geçimleri için kardeşlerinden, soydaşlarından yüzde 10 alma hakkına ve yükümlülüğüne sahiptir. Hem de her ikisi, yani Levi ve halk, İbrahim'in soyundan geldiği ve bu yüzden hepsi aynı düzeyde olduğu halde. Melkisedek İbrahim'le akraba bile değildir ve yüzde 10'u ondan almıştır. Sonra da – söylediğim gibi – vaadi almış olan İbrahim'i kutsadı. Burada dikkat etmemiz gereken şudur: Her zaman küçük olan büyük olan tarafından kutsanır! Demek ki İbrahim, kendisinin üstünde olan Melkisedek'i onurlandırdı!

Levililer, yani ölümlü insanlar, yüzde 10'u alırlar. Bu bakımdan – ondalığı alan biri olan – Levi bile onu Melkisedek'e vermiştir. Çünkü Levi, henüz doğmamış olduğu halde, atası İbrahim Melkisedek'le karşılaştığında bunu dolaylı olarak onun aracılığıyla yaptı.

Peki neden ve ne için Melkisedek gibi başka bir kâhin daha vazgeçilmezdir? Günahların bağışlanması, yetkinlik ve kutsal yere herkes için serbest giriş Levililerin kâhinliğiyle güvence altına alınmış olmalıysa! Musa'nın Yasası'na dayanarak. Tanrı kâhinliği değiştirirse, bu Yasa'nın da değiştirilmesi gerekmez mi?

Tam da bunu, Levi oymağından gelmeyen İsa için söylüyoruz. O, Yahuda oymağından gelir. Musa bu oymak hakkında kâhinlik hizmetiyle herhangi bir biçimde ilgili hiçbir şey söylemedi. Şimdi gerçekten Melkisedek gibi bir kâhin atandığına göre, her şey daha da açık hale gelir. Levili kâhin, insansal soy kurallarının yasasına göre çağrılır. **Ama İsa, yok edilemez bir yaşamın gücüyle kâhin olur! Mesih için, Oğul için, Tanrı eşsiz biçimde tanıklık eder: Sen – başka hiç kimse değil – Melkisedek düzeninde kâhinsin.**

Böylece kâhinlikle ilgili Musa'nın buyruğu, zayıflığı ve yararsızlığı yüzünden geçersiz ilan edilir. Bu Yasa yetkinliğe ulaştırmadı. Buna karşılık şimdi – bu yeni kâhin aracılığıyla – daha iyi bir umut getirilir. Bu umut aracılığıyla şimdi hepimiz Tanrı'ya yaklaşıyoruz.

O'nun kâhin olarak atanması Tanrı'nın antıyla gerçekleşti. Levi oymağından olanlarda ise öyle olmadı. İsa için Tanrı'nın şöyle dediğini duyuyoruz: "*Rab ant içti ve bundan asla pişman olmayacak. Sen Melkisedek tarzında her zaman için kâhinsin.*" Bu konum ve işleviyle İsa daha iyi bir antlaşmanın kefili, evet, güvencesi ve teminatı da oldu. Buna birazdan ayrıntılı olarak değineceğim.

Levili kâhinlikte bir kâhin ötekinin ardından gelirdi, çünkü hepsi bir gün ölürdü. Ama O sonsuza dek kalır. O'nun kâhinliği değişmez. Artık başka hiç kimseye de devredilemez. Kâhinlik hizmeti hiçbir zaman kesintiye uğramadığı ya da sona ermediği için, herkesi tamamen kurtarabilir ve hedefe ulaştırabilir. **O'nun aracılığıyla duada ve tapınmada Tanrı'ya yaklaşan herkesi. Tanrı'nın tahtında onlar için aracılık etmek ve onlar için dua etmek üzere her zaman yaşamaktadır.**

Tam da böyle bir Başkâhine ihtiyacımız vardı. Bizi uygun biçimde temsil edebilecek biri. O'nun kadar kutsal, o kadar suçsuz ve o kadar lekesiz olan. Günahkârlardan ayrılmış ve şimdi göklerden daha yüce olmuş olan. Ve Tanrı'nın tahtında oturan. Önceki herkes gibi önce kendi günahları, sonra da halkın günahları için kurban sunmaya ihtiyacı olmayan biri. *Hayır, kendisi için kurban sunmadı. Halk için bir kez ve sonsuza dek çarmıhta kendini kurban etti.*

Musa'nın Yasası, zayıflığı olan insanları başkâhin olarak atar. Günah işleyenleri. Ve ölenleri! Ama Yasa'nın verilmesinden sonra gelen Tanrı'nın ant sözü **Oğul'u** atar. O, bu hizmet için yetkin kılındı. Yaşamı, ölümü ve yücelikle taçlandırılması aracılığıyla. Bütün sonsuzluk için.

8. Bölüm

Söylediklerimizin **ana noktası** şudur: **Göksel taht salonunda, göksel kutsal yerde oturmuş bir Başkâhinimiz var.** Tanrı'nın görkeminin sağında. O, gerçek kutsal yerin hizmetkârıdır. Bir zamanlar insanların kurduğu yerin değil, Rab'bin kendisinin yarattığı yerin.

Her başkâhin armağanlar ve kesilmiş kurbanlar sunmak için atanmıştır. Hizmetini yapmak için bunlara ihtiyacı vardır. Mesih yeryüzünde olsaydı hiç kâhin olamazdı, çünkü Levili kâhinler zaten Yasa'ya göre armağanlar sunuyorlar. Bu Levili hizmet ve onların çadır tapınağı göksel gerçekliklerin bir yansımasıdır. **Bütün dünyasal ibadet ve kutsal yer, göksel şeylerin bir gölgesidir.** Musa bu çadırı kurduğunda, Tanrı'nın ona buyruğu şuydu: "*Her şeyi sana dağda gösterdiğim gibi hazırlamaya dikkat et*".

Yeni Antlaşma

Başkâhinimizin hizmeti ne kadar üstündür! Üstelik yeni bir antlaşmanın da aracısı oldu. Bu antlaşma çok daha iyi vaatler temelinde bizim için kuruldu. İlk Yasa antlaşması kusursuz olsaydı, hiçbir zaman ikincisi aranmazdı. Çünkü o zaman, Yeremya 31'de, Rab halkını azarlarken şöyle dedi: "*İşte, İsrail evi ve Yahuda evi ile* **yeni bir antlaşma** *yapacağım günler gelecek. Bu antlaşma, sizi elinizden tutup Mısır'dan çıkardığım gün atalarınızla yaptığım antlaşmaya benzemeyecek. Siz benim antlaşmama göre yaşamadınız. Ben de artık sizinle ilgilenmedim.*"

Ama antlaşmanın çiğnendiği bu karanlık günlerden sonra İsrail evi için yeniden kuracağım Yeni Antlaşma şudur: **Kusursuz Yasamı onların düşüncesine yerleştireceğim. Evet, onu yüreklerine yazacağım. Yeniden onların tanıdığı Tanrıları olacağım. Onlar benim halkım olacak. O zaman artık komşularına şunu öğretmek zorunda kalmayacaklar: Tanrımız Rab'bi tanı! Çünkü o zaman küçüğünden büyüğüne hepsi beni gerçekten tanıyacak. Suçlarına rağmen onlara lütufkâr davranacağım. Günahlarını bir daha asla anmayacağım.**

Yeni bir antlaşmadan söz ettiği için ilkini eskimiş kıldı. Eskiyen şey eskir. Yakında sonsuza dek ortadan kalkar.

Sonsuz Olan yeni bir şey meydana getirip armağan ettiğinde, bu hem gereklidir hem de harikadır.

9. Bölüm

İlk ve Eski Antlaşmadaki Tapınmanın Ayrıntıları

İlk antlaşmanın dünyasal kutsal yerdeki tapınma için kesin kuralları vardı. Bu çadır tapınak, daha sonra tapınak da, şöyleydi: Çadırın ilk bölümünde yedi kollu kandillik ve Tanrı'ya sunulan ekmeklerin konduğu masa bulunuyordu. Burası Kutsal Yer'di. Ön ya da birinci çadır bölmesi. İkinci çadır, yani ikinci perdenin arkasındaki ikinci bölüm, En Kutsal Yer diye anılır: kutsalların kutsalı. Hemen önünde altın buhur sunağı bulunuyordu. Ve En Kutsal Yer'de Antlaşma Sandığı bulunuyordu. Tamamen altınla kaplanmış tahtadan bir sandık. İçinde man, yani çöl yolculuğundan kalma gök ekmeği bulunan altın bir kap vardı. Ve Harun'un filizlenmiş değneği. Son olarak da ilk antlaşmanın Yasa levhaları. Sandığın üzerinde, iki ucunda yücelik Keruvları, sandığın kapağına bakan altından iki melek bulunuyordu. Bu kapağa Bağışlanma Kapağı da denir. Bütün bu ayrıntıları biliyorsunuz. Bu yüzden onları daha fazla anlatmama gerek yok.

Çadır tapınak böyle düzenlenip bölündüğü için, bir kâhin hizmetini yapmak üzere her gün birinci bölüme girer. İkinci bölüme yalnızca başkâhin girer. Yılda yalnızca bir kez. Kurbanın kanıyla girer. Bu kanı kendisi ve halkın günahları için sunar. Kutsal Ruh bununla, birinci bölüm doğrudan girişe izin vermediği sürece, En Kutsal Yer'e giden yolun açık olmadığını ve bilinmediğini de açıkça gösterir. Böylece bütün bu hizmetin yerine getirildiği zaman, sonsuz kurtuluş ve bağışlanma açısından yararsızdır. **Çünkü bütün armağanlar ve kurbanlar vicdanları rahatlatamaz, sunanları yetkin kılmak bir yana.** Çünkü yiyecekler, içecekler ve yıkanmalar, yüreği yetkin kılamayan, arındıramayan ya da değiştiremeyen dış şeylerdir. Ama şimdi insanın yetkin, arınmış, evet, özgür kılınmış bir vicdana sahip olabileceği zaman geldi.

Yeni Bir Kâhin, Göksel Bir Kutsal Yerde Sonsuz Bir Kurtarılış

Çünkü Mesih geldi. Yetkin şeylerin Başkâhini. Hizmeti yetkinlik getiren. Önceden bildirildiği ve duyurulduğu gibi. O, daha büyük, evet, yetkin bir kutsal yer için geldi. Dünyasal, elle yapılmış bir kutsal yer değil. Bu dünyadan bile değil. Tekelerin ve buzağıların kanıyla da artık hiçbir ilgisi yok. Çünkü burada Mesih'in kanı etkindir. **Kendi kanı, kendi yaşamı sonsuz kurtarılışı sağladıktan sonra göksel kutsal yere girdi.** Kendi akıtılmış kanının gücüyle ve sonsuz değeriyle içeri girdi. O'nun kanı ve yaşamı hayvanlarınkini her bakımdan aşar. Sonsuz derecede daha değerlidir, hiç kıyaslanamaz.

Ve dünyasal kutsal yerdeki başkâhin gibi kutsal yerden yeniden dışarı çıkmaz. Yeniden dışarı çıkması da gerekmez. Çünkü bizim için sonsuz ve eksiksiz bir kurtarılış sağladı. Yinelenecek hiçbir şey yok.

Tekelerin ve boğaların kanı ve bir ölüye dokunmuş olanların üzerine suyla serpilen düvenin külü dışsal olarak kutsal kılıyorsa – **Mesih'in kanı ne kadar daha çok gerçek kutsal kılınma ve adanmışlık sağlayacaktır.** Çünkü O, sonsuz Ruh'un gücüyle ve yönlendirmesiyle kendini gönüllü olarak Tanrı'ya adadı. Çarmıhta kurban edildi. Hem de hiçbir lekesi ya da kınanacak hiçbir yanı olmadan. O'nun kanı, hayvan kurbanlarınınki gibi dışsal olarak arındırmaz ve kutsal kılmaz. Hayır. Vicdanınızı arındırır! Hem de sizi yetkin kılmadığını bildiğiniz ölü ve yararsız Yasa işlerinden. *Özgür ve arınmış bir vicdanla sonunda yaşayan Tanrı'ya hizmet edebilirsiniz. Özgür kılınmış ve arınmış yüreklerle.*

Vasiyet, Miras ve Kanla Arınma

O, Tanrı'yla yapılan yeni, ikinci bir antlaşmanın aracısı oldu. Çünkü öldü ve ilk antlaşma altında işlenen suçlardan kurtarılışımız için kendini kurban etti. O'nun, aracımızın sayesinde müjdenin çağrısını kabul eden herkes vaat edilen sonsuz mirası alabilir.

Bir antlaşma ancak bir kurbanın ölümü gerçekleştiğinde yürürlüğe girer. Bir kurbanın ölümü ve kanı olmadan etkisizdir. Bu yüzden ilk, eski antlaşma da kanla yürürlüğe kondu. Musa antlaşmanın bütün buyruklarını halka okuduğunda, kurbanların kanını suyla ve kırmızı yünle antlaşma kitabının ve bütün halkın üzerine serpti. Mısır'dan Çıkış 24'ün anlattığı gibi şöyle dedi: "*Bu, şimdi bağlı olduğunuz antlaşmanın kanıdır.*" Ama yalnızca Yasa kitabı ve halk serpilmedi. Çadır tapınak ve ibadet eşyaları da, evet, neredeyse her şey kanla

arındırılır. Yasa'nın kendisi böyle buyurur. *Buna göre***Yasa altında, eski antlaşmada**– *kan dökülmeden – günahların bağışlanması ya da günahlardan arınma yoktur.*

Bir Kez Kurban Edildi – Bir Kez İçeri Girdi: Tamamlanmıştı

Göksel kutsal yerin bir yansıması olan çadırın kanla arındırılması gerekliydi. Ama göksel kutsal yer için çok daha iyi bir kurban gerekliydi. **Çünkü bilindiği gibi Mesih dünyasal ve insanların kurduğu kutsal yere değil, doğrudan göğe, Tanrı'nın tahtına girdi. Orada Başkâhin olarak bizim için aracılık ediyor. Tanrı'nın huzurunda.**

Oraya kendini tekrar tekrar kurban etmek için girmedi. Eski antlaşma altındaki başkâhinde öyleydi; o, kendi kanıyla değil, bir hayvan kurbanının kanıyla tekrar tekrar içeri girer. Bu kâhinlik ve kurban düzenine göre Mesih'in birçok kez acı çekmesi gerekirdi.

Hayır, Mesih Tanrı'nın belirlediği zamanda bir kez yeryüzünde göründü. Çağların tamamlanışında, eski olan sona erdiğinde. **Çarmıhta gönüllü olarak kendini adamasıyla, eksiksiz kurban olarak, günah sorununu bir kerede ve kesin olarak çözmek için geldi. Kurbanıyla, bizi Tanrı'dan ayıran ve yaratılanı kirleten şey olarak günahı geri gelmemek üzere uzaklaştırmak için. Hem de insanın bir kez ölmesi ve sonra Tanrı'nın yargısı önüne çıkması nasıl belirlenmişse, o kadar bir kerelik ve geri alınmaz biçimde.**

Hiçbir insan iki kez ölmez, Mesih de ölmedi! Aynı biçimde Mesih de bir kez ve sonsuza dek kurban olarak öldü, **birçok insanın günahlarını kendi üzerine almak için. Onları kendi içine almak ve ölüme götürmek, sanki hiç var olmamışlar gibi silmek için. Günahın ortadan kaldırılması, O'nun günahı üzerine alıp çarmıha, ölüme taşımasıyla gerçekleşti; tıpkı halkın günahlarını taşıyan tekenin çöle, ölüm diyarına gönderilmesi gibi. O, günahı uzaklaştırdı, sildi ve ortadan kaldırdı.**

Büyük Kefaret Günü'nde halk, başkâhinin çadırdan geri dönmesini beklerdi, çünkü o zaman kefaret ve bağışlanma Tanrı tarafından kabul edilmiş ve gerçekleşmiş olurdu. Mesih de göksel kutsal yerden yine bir kez daha çıkacak: Günahların bağışlanması için sonra yeniden içeri girmek üzere değil. Hayır, dışarı çıkacak ve O'nu bekleyen herkese görünecek. Bir kez daha: **Günah sorununu çözmek için değil, O'na güvenenleri tamamen kurtarmak ve göksel kutsal yere, Tanrı'nın sonsuz huzuruna götürmek için.**

10. Bölüm

O Zamanki Kurbanların Zayıflığı ve Mesih'in Kendini Kurban Etmeye Hazır Oluşu

Kurban kurallarıyla Yasa ve çadır tapınağın yapım talimatı, daha büyük bir şeyin gölgesi gibidir. Yani şimdi Mesih'te açıklanmış ve gelmiş olan yetkin şeylerin. Bu yüzden tekrar tekrar, her yıl Büyük Bağışlanma Günü'nde sunulan kesilmiş kurbanlar asla yetkin kılamaz. Bütün halk o gün bağışlanmayı bekleyerek çadır tapınağa gelir. Orada bağışlanma ve yetkinlik olsaydı, bütün kurban hizmeti sona erdirilebilirdi. O zaman halkın ve kâhinlerin bağışlanmamış günahlar yüzünden artık vicdan azabı çekmesine gerek kalmazdı. Büyük Bağışlanma Günü'nde – ve başka her kurban sunuşunda da – **tekelerin ve boğaların kanının günahları uzaklaştırması imkânsızdır**. **Gerçi her yıl tekrarlanan Bağışlanma Günü kurban törenleriyle günahları tekrar tekrar hatırlatır! Ama kalıcı bir bağışlanma ve arınma güvencesi sağlayamazdı. Belki bir yıllığına vicdan rahatlığı.**

Tanrı'nın Oğlu dünyaya geldiğinde, Mezmur 40'ın sözlerine işaret etti ve bunların kendisinde gerçekleştiğini gösterdi: "*Ey Tanrı, hayvan kurbanlarını ve tahıl sunularını aslında hiçbir zaman istemedin. Ama bana bir beden verdin. Yakmalık sunular ve günah sunuları seni gerçekten hoşnut etmedi. O zaman dedim ki: Bana bak. Kurtarma isteğini yerine getirmeye geliyorum. Bu, benim hakkımda Eski Ahit'in tomarında zaten yazılıdır.*" Tanrı'nın bu sözleri, kurban kurallarıyla Musa'nın Yasası'ndan çok daha sonra gelir ve yeni ve çok daha iyi bir şeyi duyurur.

O, "*Hiçbir kurbandan hoşnut olmadın, evet, onları hiç istemedin*" dediğinde (gerçi bunlar Tanrı'nın Yasası'na göre sunulur), Tanrı'nın yüreğini ve isteğini anlayan Oğul o zaman şöyle dedi: **"İşte, kurtarma isteğini yerine getirmeye geliyorum".**

Böylece insanlığıyla ilk antlaşmayı ve onun kurban hizmetini ortadan kaldırır, ikinci, yeni ve sonsuz antlaşmayı kurmak için. **Çünkü Mesih'in gerçekleştirdiği ve yerine getirdiği Tanrı'nın kurtarma isteğiyle kutsal kılındık. Günahlardan arındık. Tanrı'ya yaklaşmak ve O'na hizmet etmek için yetkin kılındık. İsa'nın bedeninin Golgota'da çarmıhta bir kez sunulan kurbanıyla.**

Özet: Yeni ve Sonsuz Antlaşmada Kapsamlı, Sonsuz Kurtuluş

Eski Antlaşma'nın her kâhini her gün *ayakta durur* ve hizmetini yapar. Asla günahları kaldıramayan aynı kurbanları tekrar tekrar sunar. Nasıl kaldırabilsinler ki? Kurban edilen hayvanlar günahtan hiçbir şey bilmez. Ama yetkin Kâhin olan Mesih günahlar için tek bir kesilmiş kurban sundu: kendisini. Kutsal ve Günahsız Olan. O'nun kurbanı **her şeyi** telafi etti. Yinelenmesi gerekmez. Bu yüzden sonsuza dek **oturdu**. Tanrı'nın tahtına. Oğlu'nun gönüllü ve eşsiz kurbanını kutlayan Tanrı'nın sağına. Orada, tahtta, bütün düşmanları O'na tamamen boyun eğene dek bekler. Çünkü pek çok düşman var; O'nu çarmıha gerenler ve O'nun kurtarma işini reddedenler.

Çünkü tek bir eksiksiz kurbanla bizi – iman eden bizleri – sonsuza dek kutsal kıldı. Böylece bizi hedefine ulaştırdı. O'nun bizi istediği gibi olmalıydık. Bizi, Tanrı'nın kendisi tarafından O'nunla birlikte, O'nun kutsal yerinde olmak için kutsal kılınan bizleri.

Kutsal Ruh tam da bunu eski peygamber Yeremya'nın sözlerinde tanıklık eder: "*Onlarla bu antlaşmayı kuracağım, diyor Rab.* **Yasalarımı yüreklerine koyacağım ve düşüncelerine yazacağım**." Ve: "**Günahlarını ve yasasızlıklarını bir daha asla anmayacağım.** *Onlar bağışlandı, sanki hiç olmamışlar gibi. Onları bir daha asla önünüze koymayacak ya da size yüklemeyeceğim.*" Demek ki bağışlanma gerçekleştiyse, Tanrı tarafından ilan edilip onaylandıysa, günah için bir daha asla başka bir kurbana ihtiyaç olmaz. Harun soyunun bütün kurban hizmeti sona ermiş, böylece gereksiz, evet, geçersiz olmuştur.

En Kutsal Yerde Yaşamak

Şimdi büyük bir hedefe ulaşıldı. Her zaman Tanrı'nın yürekten dileği olan bir şey. Gök, Tanrı'nın oturduğu yer ve taht salonu, açıktır. Herkes için. O'na gelebiliriz. Şimdi tam bir güvene sahibiz ve en içteki göksel kutsal yere, Tanrı'nın tahtının önüne korkusuzca, güvenle gelebiliriz. İmanla. Henüz bedenle değil. İsa'nın kanıyla. Daha önce olmayan **yeni bir yoldan**. Canlı olan bir yoldan. Ölüme değil, yaşama götürür. Tanrı'nın kutsal ve sevgi dolu huzuruna. Bu yeni ve canlı yolda sürekli ilerleyebiliriz. Bu yolu bizim için İsa'nın kendisi açtı ve serbest kıldı. Dünyasal kutsal yerde girişi engelleyen perdenin içinden. Bu yüzden perdenin yırtılması gerekiyordu. Yaşayan bir İsa bize Tanrı'nın kim olduğunu ve bizim nasıl olmamız gerektiğini, ama nasıl olmadığımızı gösterdi.

O, yaşamında henüz yırtılmamış perde gibiydi. Yolu ancak O'nun kurbanı, bizim için ölümü açtı. Böylece eski kâhinlik ve kurban düzeni sonsuza dek sona erdi.

Ve O, Tanrı'nın evi üzerinde *bizim* de büyük Kâhinimizdir. Tanrı'nın önünde bizim için oradadır. Elimizden tutar ve bizi Tanrı'nın huzuruna götürür. Hâlâ yaşadığımız bütün zayıflıklarımıza, hatalarımıza ve günahlarımıza rağmen Tanrı'nın huzurunda da bize önderlik eder. Bunun için her türlü sorumluluğu üstlenir, böylece göksel kutsal yerde güvenle dua edebilir, tapınabilir, dinlenebilir ve Tanrı'yı dinleyebiliriz.

O halde şimdi gerçekten ve sürekli Tanrı'ya gidelim! O'nun tahtına. Dürüst bir yürekle. Tanrı böyle yürekler arar. Yalnızca imanın bize armağan ettiği tam bir kesinlikle. Yüreklerimiz O'nun kanıyla arındırılmıştır. Günahımız yüzünden bizi sürekli suçlayan bir vicdan artık yoktur. Tanrı'nın sözünün temiz suyuyla da – elbette mecazi anlamda – günahın kirinden yıkandık.

Bu kadar zengin armağanlar almış kişiler olarak, umudumuzu çevremizdeki insanların önünde ikrar etmekten başka ne yapalım? Düşmanlık karşısında ondan vazgeçmemek, ona sarsılmadan sarılmak. **Mesih'in kendisi olan bir umut, evrenin yönetildiği Tanrı'nın tahtında. Bugün imanla zaten sahip olduğumuz şeyin bir gün gerçek ve görünür olacağı bir umut.** Çünkü bize bu vaadi armağan eden O'nun kadar sadık kimse yoktur.

Evet, sevgiyle ve özenle birbirimizi gözetelim. Denetim olarak değil. Karşılıklı olarak birbirimizi harekete geçirmek için: Sevgiden ve şükrandan iyilik yapmak üzere. Yakınlarımızı yüreklendirmek için. Tekrar tekrar bir araya gelelim ve paydaşlığı sürdürelim, dua edelim ve tapınalım. Hiçbir şey bizi bunu olabildiğince düzenli yapmaktan alıkoymamalı. Böylece imanda ilerleriz. Bazıları bunu tamamen bıraktı, yoruldu ve imanı ve umudu da bırakma tehlikesiyle karşı karşıya. Paydaşlık için ve umutta birbirimizi öncülük ederek yüreklendirelim. **Çünkü Rabbimiz İsa'nın ve Tanrı'nın büyük günü giderek yaklaşıyor**. Gün be gün.

Eski Antlaşma'ya ve Eski Kurban Düzenine Dönüş ve Sonuçları

İmanı ve umudu bilerek ve kasıtlı olarak bırakan kişinin ciddi bir sorunu vardır. Çünkü bir zamanlar gerçeği tanıma ayrıcalığına sahip oldu, ama sonra onu yeniden atıp kenara koyuyor. Bir kez İsa'nın kurbanını tanıyıp sonra onu yeniden reddederse – onun dayanabileceği başka bir kurban yoktur. O zaman onu hangi kurban kurtarabilir? Ona yalnızca tanrısal yargıyı korkuyla beklemek kalır.

Çünkü eski kurban düzeni onun vicdanını özgür kılamaz. Geriye yalnızca Mesih'in düşmanlarını vuracak, durdurulamaz bir yargı ateşini beklemek kalır. Musa'nın Yasası'nı reddeden kişi bile tanık ifadesiyle merhamet görmeden ölür. Sizce şimdi Tanrı'nın Oğlu'nu, Mesih İsa'yı – sanki pislikmiş gibi – ayaklar altına alanın cezası ne kadar korkunç olacak? **Ve kutsal ve yetkin kılan yeni ve sonsuz antlaşmanın kanını kirli sayanın?** Ve bir zamanlar ona bu lütfu getiren ve onu bu konuda aydınlatan Ruh'u şimdi, sanki başına gelen en kötü şeymiş gibi aşağılayanın? Bunu söylüyoruz, çünkü Musa'nın Yasa'nın Tekrarı 32'de hakkında şunu söylediği O'nu tanıyoruz: "*Öç ve karşılık benimdir*" diyor Rab. Ve ayrıca: "*Rab halkını yargılayacak.*" Bundan hiç kuşku olamaz. Bir kez her şeyi tanıyıp iman ettikten sonra, günahlarıyla, Mesih'i ve O'nun kurbanını reddetmesiyle yaşayan Tanrı'nın ellerine düşmek korkunçtur. Hiç kimse Sonsuz Olan'la karşılaşmaktan kaçamayacak. Bir şey kesindir: ölüm. Ve ardından yargı. Herkes yaşayan Tanrı'yla karşılaşacak.

O Zamanki Kararlılığı ve Acıya Katlanmaya Hazır Oluşu Hatırlamak

İman yolunuzda Mesih için şimdiye dek nelere katlandığınıza bir bakın. Başlangıçta, uzun zaman önce, lütuf Ruhu'yla aydınlatıldığınızda, alışılmadık derecede çok mücadeleye ve acıya katlandınız. İmanda sarsılmadan durdunuz. Size kötü sözlerle hakaret ettiler, size en aşağılık pislik gibi davrandılar ve size eziyet ettiler. Böylece herkesin önünde seyirlik hale getirildiniz. Ve bu doğrudan sizin başınıza gelmediğinde bile, başına bunlar gelenlerin yanında sadakatle durdunuz. İman uğruna tutuklananları, sanki kendiniz hapisteymiş gibi desteklediniz. Mallarınızın elinizden alınmasına bile sevinçle katlandınız. **Hepinizin çok daha iyi olan ve her şeyden önce sonsuza dek kalan bir varlığa sahip olduğunuzu biliyordunuz.**

Şimdi güveninizi, inancınızı ve umudunuzu, imanı bırakanlar gibi atıp kenara koymayın. Herkesin önünde Mesih İsa'nın yanında durun! **Çünkü sizi büyük bir ödül bekliyor. Dayanın!** Tanrı'nın isteğini yerine getirdiniz. Mesih İsa'yı kabul ettiniz. Şimdi O'nun ardından da gidin! Bundan ayrılmayın – Tanrı'nın vaadi hayatınızda gerçekleşsin diye. Peygamber Habakuk'un dediği gibi, o zamana artık çok kısa bir süre kaldı. Gelecek Olan, Mesih, gelecek ve – bütün acılara sonsuza dek son verecek. Henüz o zamanın gelmemiş olmasının bir nedeni var. Ve O'nun bugüne dek henüz gelmemiş olmasının.

Ama "*doğru kişi* **imanla** *yaşayacak! Ama geri çekilir ve imanı atarsa, ondan hoşnut olmam*." Ama biz geri çekilen, iman hedefini bırakan ve yıkımla sonlananlardan değiliz. Hayır! Biz tam kurtuluşa erişmek için iman edenlerdeniz. Kurtaran Mesih'e imanımıza sımsıkı sarılıyoruz – Mesih geri gelene dek.

11. Bölüm

İmanla Yaşamak – İmanla Sürdürmek

Belirleyici olan imandır. Ama iman tam olarak nedir? İman sağlam bir kanaattir, sarsılmaz bir güvendir, evet, umulan şeyin – ve gelecek olanın – adeta önceden yaşanmasıdır. Gelecek olan, iman için şimdiden gerçek olmuş gibidir.

İman, görülmeyen şeyin kanıtlanmış olmasıdır, ona ikna olmaktır. Ya da henüz görülmeyen şeyin. Bunu size atalarımızın, bizim gibi insanların yüreklendirici örnekleriyle açıklayacağım. Onlarda iman yaşıyordu. İşler zorlaştığında sönüp gitmedi. Sizin için de durum zor ve sınayıcı. Bu yüzden: Onları örnek alın.

Dünyanın Tanrı'nın yaratış sözleriyle var olduğunu yalnızca iman kavrar. Biz insanlardan hiçbirimiz orada değildik ya da bunu görmedik. Dünyayı hiç yoktan yarattı.

Habil

İnsanlık tarihinin başında Habil imanla Tanrı'ya hoşnut edici bir hayvan kurbanı sundu. Bu, Tanrı için kardeşi Kayin'in sunusundan daha büyük bir kurbandı. Kayin topraktan yetişen ürünler sunmuştu. Tanrı kesilmiş kurbanı kabul ederek Habil'in doğru olduğunu, Kayin'in ise olmadığını gösterdi. Habil'in ve kurbanının – üzerinden çok uzun zaman geçmiş olsa da – bugün hâlâ yaşamsal bir mesajı var: Günahkârlar olarak bağışlanmaya ve bizim için sunulan bir kurban aracılığıyla yeni bir başlangıca ihtiyacımız var. Ve bu da, ayrıntılı olarak anlattığım gibi, Mesih'tir.

Hanok

Hanok imanla göğe, Tanrı'nın yanına alındı. Ölmeden. Yaşayan bir insan olarak göğe, Tanrı'nın yanına gitti. Neden? Çünkü Tanrı onun yaşamından çok hoşnuttu ve onu yanında istedi – çağdaşlarının çoğunun aksine. İman olmadan Tanrı'yı asla hoşnut etmek mümkün değildir. Tanrı'ya gelen, O'na yaklaşmaya çalışan kişi, elbette O'nun var olduğuna inanmalıdır. Ama yalnızca bu değil.

Tanrı'nın, O'nu içtenlikle ve kararlılıkla arayanları ödüllendirdiğine ve onlara yanıt verdiğine de inanmalıdır.

Nuh

Nuh, Tanrı'dan büyük bir tekne, yani Nuh'un gemisini yapma buyruğu aldı. Kuru toprak üzerinde. Ulaşılabilecek yakınlıkta deniz yok. Böyle bir şeyi ancak imanla yapabilirdi. Tanrı tarafından uyarılmış olarak, başına ne geleceğini korkuyla bekleyerek uzun on yıllar boyunca inşa etti. En cüretkâr hayallerinde bile bunu gözünün önüne getiremezdi. Tanrı'ya itaat ederek O'nun yanında yer aldı. Aynı zamanda – itaatle gemiyi yaparak – Tanrı'yı dinlemeyen insanların tanrısızlığını mahkûm etti. Böylece doğru bir insan oldu. İmanla.

İbrahim

İbrahim de ancak imanla itaat edebildi. Tanrı'nın buyruğunu duyduktan sonra yurdunu bıraktı. Hedefin nerede olduğunu bilmeden yola çıktı. Tanrı'dan miras olarak alacağı bir yere.

İmanla, kendisine miras olarak vaat edilen ülkede dolaştı. Bilmediği bir bölgede, konuk olarak çadırlarda yaşadı. Oğlu İshak ve torunu Yakup ile birlikte. Hepsi İbrahim'in aldığı aynı vaadin mirasçılarıydı.

Yabancı bir ülkede göçebeler gibi yaşadılar. Ama daha ötesine bakıyorlardı. Sağlam ve sonsuz temelleri olan bir **kenti** bekliyorlardı. İnsanların değil, Tanrı'nın kendisinin kurduğu bir kenti.

Sara

Sara ancak imanla, artık çok yaşlı olduğu halde, yine de bir çocuk sahibi olabildi. Yalnızca Tanrı'nın sadık olduğuna ve vaadini her zaman yerine getirdiğine inandığı için. Bu da şu demektir: O da çok yaşlı olan İbrahim'den artık bir çocuk olamazdı. Yine de yaşına rağmen ondan sayısız insan doğdu. Tanrı'nın vaat ettiği ve önceden bildirdiği gibi. Mecazi bir anlatımla, gökteki yıldızlar ya da deniz kıyısındaki kum kadar çok oldular.

Atalar

Bu atalar iman içinde öldüler. Gerçi mirasın vaadinin gücüyle yaşadılar. Ama onu henüz mülk edinemediler. Mirası deyim yerindeyse uzaktan gördüler. Göçebe yaşamları, ülkede yurttaşlık hakları olmayan yabancılar olduklarına tanıklık

ediyordu. Böyle yaşayan, başka, evet, daha iyi bir **yurt** aradığını açıkça gösterir. Geldikleri yeri değil. Oraya her zaman geri dönebilirlerdi. Ama Kenan'da yabancılar olarak daha ötesine baktılar. Yukarıya. Bir **göksel yurdun** yolunu gözlediler. Tanrı'nın oturduğu yer. Bu yüzden Tanrı, İsrail'in bu üç atasının Tanrısı diye anılmaktan utanmaz. O, İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un Tanrısı diye anılır. *İmanla O'na doğru yoldaydılar. Bu yüzden Tanrı onlara göksel yurtta bir kent hazırladı. Sonsuz bir yuva.*

İbrahim yaşamının en büyük iman sınavını ancak imanla geçti: Biricik oğlunu, vaadin taşıyıcısı İshak'ı kurban ettiğinde. Tanrı ona, soyunun İshak aracılığıyla güvence altında olduğunu söz vermişti. İbrahim titreyen bir yürekle kurbana yürüdü. Çünkü Tanrı'nın ölüleri de diriltebileceğini biliyordu. İshak'ın kurban edilmesi son saniyede Tanrı'nın kendisi tarafından durdurulduğu halde, sanki kurbanı gerçekleştirmiş gibiydi. **İbrahim oğlu İshak'ı, sanki ölüler arasından dirilmiş gibi kucaklayabildi.**

İshak imanla oğulları Yakup'u ve Esav'ı gelecekteki şeyler açısından kutsadı. Aynı şekilde imanla Yakup da ölmeden önce Yusuf'un iki oğlunu kutsadı. Her birini ayrı ayrı. Ve bunun üzerine Tanrı'ya tapındı. Yusuf ölüm döşeğinde, bütün İsraillilerin Mısır'dan nasıl çıkacaklarını imanla önceden gördü. Bu yüzden, Kenan'da huzur bulsunlar diye o zaman kemiklerinin de götürülmesini buyurabildi.

Musa

Musa'nın annesiyle babası imanla çocuklarını üç ay boyunca sakladılar. Tanrı'nın onunla ilgili özel bir tasarısı olduğunu gördüler. Bu yüzden yeni doğan bütün erkek çocukların öldürülmesini buyurmuş olan firavundan korkmadılar. Yetişkin Musa imanla firavunun kızının oğlu olarak kalmaktan vazgeçti, hatta bunu düpedüz reddetti. Taraf değiştirdi ve kendi halkı İsrail'in yanında yer aldı. Onların utancını ve acısını paylaşmak istedi. Böylece firavunun sarayında günahın geçici ve kalıcı olmayan zevkini reddetti. Mesih uğruna uğranan utancı – bunu bugünün bakış açısıyla değerlendirip yorumlarsak – Mısır'ın hazinelerinden daha büyük bir zenginlik saydı. Musa ileriye, Kenan'daki ödüle bakıyordu. Bir Mısırlıyı öldürdüğünde firavunun öfkesinden ve kovalamasından korkmadı. Halkının kurtuluşu yaşayacağı beklentisiyle sarsılmadan durdu. Mısır'dan kaçıp tam 40 yılını ıssız bir ülkede geçirdiğinde bile. Görünmeyen Tanrı'yı sanki doğrudan gözlerinin önünde görüyormuş gibi iman etti ve O'na

öyle baktı. Yeniden Mısır'a döndüğünde imanla Fısıh'ı kutladı. Ve sonra – bütün ilk doğanlar ölüm meleğinden korunsun diye – kuzunun kanını kapı sövelerine sürdü.

Bütün İsrail imanla, yarılmış olan Kızıldeniz'in içinden geçti. Kuru toprakta yürür gibi. Onları kovalayan Mısırlılar da bunu denedi. Onlar için imanın hiçbir önemi yoktu. Bu yüzden üzerlerine çöken sularda can verdiler.

Kenan'da karşılaştıkları ilk kent olan Eriha'nın surları imanla yıkıldı. Kentin çevresinde yedi gün dolaştıktan sonra.

Rahav

Bu kentin surlarında yaşayan bir fahişe, Rahav, öbürleri gibi orada can vermedi. Çünkü imanla İsrail'in iki casusuna en büyük tehlike anında sığınak vermişti. Tanrı'nın İsrail'i koruduğunu ve hiç kimsenin onlara karşı duramayacağını gördü. İsrail'in Tanrısı'nı gerçek Tanrı olarak tanıdı.

Daha çok şey söyleyebilirdim. **Gidyon, Barak, Şimşon, Yiftah, Davut ve Samuel ve peygamberler** hakkında anlatabilirdim. Onların imanla krallıkları nasıl yendiklerini. Her türlü haksızlığa karşı doğruluğu nasıl uyguladıklarını. Vaatlere nasıl kavuştuklarını. Aslanları nasıl yendiklerini. Ateşi nasıl söndürdüklerini. Kılıçla gelen zulümden nasıl kurtulduklarını. Ve tam bir zayıflık içindeyken nasıl yeniden güç kazandıklarını. Savaşta ve çatışmada güçlendiler. Saldıran orduları geri püskürttüler. Ve kadınlar ölülerini dirilme yoluyla geri aldılar. Başkaları işkence gördü ve kurtuluşu kabul etmedi. İmanlarını inkâr etmemek için. **Çünkü daha iyi bir dirilişe – sonsuz yaşama götüren dirilişe – inanıyorlardı.** Başkaları alaya alındı ve kırbaçlandı. Zincire vuruldular ve hapse atıldılar. Başkaları taşlandı, testereyle biçildi, başları kesildi. Koyun ve keçi postlarına bürünüp dolaştılar. Büyük yoksulluk çektiler. Sıkıştırıldılar. Kötü davranış gördüler. Dünya için ne değerleri, ne önemleri, ne de saygınlıkları vardı. Çöllerde ve dağlarda dolaşıp durdular. Mağaralarda ve toprak oyuklarında saklandılar.

Burada adını andığım, imanları tanıklıkla doğrulanan herkes, kendilerine vaat edileni henüz almadı. Neden? Çünkü Tanrı daha iyi bir şey öngördü. Bizim için! Bunu beklemeleri gerekiyordu. Biz de miras alalım ve onlara katılalım diye. **Demek ki şimdi onlar ve biz birlikte hedefe ulaştırılıyoruz. Yeni Antlaşma'da. Şimdi hepimiz birlikte, o zaman vaat edilenden çok daha**

iyi bir şey alıyoruz. *İsrail'de bir parça toprak değil, göksel bir yurt, yeni bir kentle birlikte yeni bir yeryüzü.*

12. Bölüm

Ruhsal Maraton

Bir arenadaymışız gibi çok sayıda iman tanığıyla ve şehidiyle kuşatılmışız. Hepsi bizim için örnektir. İmanın ve dayanmanın değdiğinin kanıtı. **Artık bizim dünyamızda yaşamasalar da, imanla onlara bağlıyız. Bu yüzden iman yarışını bırakmayalım ve bayrağı onlardan devralalım. Koşmaya devam edelim. Engel olanı bırakın ve atın.** Bizi yavaşlatan her yararsız ve engelleyici yükü bir kenara koyun. Her türlü dikkat dağıtıcı şeyi ve ayartmayı görmezden gelin. Hepsinden önce de bizi kolayca sarıp tökezleten günahı. Vazgeçmek bir seçenek olmamalı!

İleriye, İsa'ya bakın! Sola ya da sağa bakmayın. Yalnızca O'na. O en büyüğüdür. Bütün iman edenlerin ve iman kahramanlarının başında durur. İmanla koştu. Hedefe kadar. O, imanın öncüsü ve tamamlayıcısıdır. Hayatımızda imanı O meydana getirdi ve bizi hedefe götürür. Hiçbir şeyin kendisini bundan alıkoymasına izin vermedi. Utancı hiçe saydı. Korkunç **çarmıha** katlandı. Çünkü kendisini bekleyen büyük sevince bakıyordu: Tanrı'nın sağına oturmaya. Ve ölüm acısıyla bizi, birçok oğul ve kızı, yüceliğe götürmenin sevincine. Kötü insanların kendisine karşı bu büyük karşı çıkışına ve direnişine katlanmak zorunda kalan O'nu daha çok düşünün. *Yine de hedefe ulaştı. O sizin örneğinizse, gevşemez ve yorulmazsınız.*

Tanrı Bizi Güçlendirmek İçin Direnişi ve Ayrımcılığı Kullanır

Siz henüz İsa gibi kan dökülecek kadar direnmediniz ve direnişe karşı dayanmadınız. Mesih İsa'dan dönme günahına karşı. Size oğullar ve kızlar olarak hitap eden öğüdü unuttunuz: "*Oğlum, Rab seni olduğun gibi bırakmıyorsa, bunu bir bereket olarak karşıla. Rab sana bazen sert davranmak zorunda kaldığında gevşeme. Bu sevgiden kaynaklanır, çünkü O oğullarını ve kızlarını koşulsuz sever. Hiç azar ve terbiye görmüyorsanız, göksel Baba'nın oğulları ve kızları değilsiniz demektir.*"

Bedensel anne babamız da bizi terbiye ettiler. Gerektiğinde sertlikle. Onlara da itaat ettik. O halde göksel Babamız'a boyun eğip O'nun terbiyesini kabul etmemeli miyiz? O, ruhların Babası'dır. Bize hizmet eden bütün melekler O'nun emrindedir. Bunu görmesek bile. Terbiyemiz O'nun için önemlidir. O bununla

ilgilenir. Bunun için her şey O'nun emrindedir. O'nun iyi eline yürekten evet diyelim. Bazen zor olsa bile. O zaman yaşayacağız. Sonsuza dek.

Bedensel anne babamız bizi insansal ve hataya açık olanaklarına göre terbiye ettiler ve cezalandırdılar. Yalnızca birkaç yıl için. Tanrı bizi hedefe varana dek hatasız terbiye eder. Yalnızca ruhsal çocukluk çağında değil. İnsan uzun zamandır iman yolunda olsa bile. Neden? O'na giderek daha çok benzeyelim diye. O'nun eşsiz tanrısal özüne ve kutsallığına. **Tanrı'nın terbiyesi gelecek için bir hazırlıktır, asla geçmiş için bir ceza değildir.**

Böyle bir terbiye, zor zamanlardan geçerken sevinmek için bir neden değildir. Dürüst olursak daha çok üzülmek için bir nedendir. Ama bunun içinde hayatımızda Tanrı'yı hoşnut eden değerli bir meyve durdurulamaz biçimde büyür. O'nun terbiyesinden kaçmadığımız sürece. Çünkü zorlukları O'nun elinden kabul eder ve onlar içinde sabırla alıştırma yaparsak değişiriz. İyiye doğru. Bunu kendimiz fark etmesek ya da kabul etmek istemesek bile.

Yeşaya 35'te şöyle denir: "*Bu yüzden gevşemiş elleri ve bitkin dizleri doğrultun ve düz bir yolda yürüyün*". Yoksa yorgunlar ve çekingenler yoldan sapıp gider, oysa topal olanların iyileşmesi gerekir.

Birbirinize sıkıca bağlı kalın! İsa'nın bütün izleyicileriyle birlikte aranızdaki esenlik için kararlılıkla mücadele edin. Aynı şekilde kutsallık için de: Her günahtan nefret ederek ve Tanrı'yı hoşnut etmeyen her şeyden uzak durarak. Günahtan nefret etmez ve onu bırakmazsak, o büyük günde Tanrı'yı Babamız olarak **görmeyeceğiz**.

Ve birbirinize dikkat edin, hiçbiriniz Tanrı'nın lütfunun dışında yaşamasın ve kurtuluşunu ve yaşamını kendisine ve kendi işlerine bağlı kılmasın. Ya da Yasa'ya, Eski Antlaşma'ya geri düşmesin.

Dikkat edin, birbirinize karşı acılığın ve kötülüğün zehirli bir kökü filizlenmesin. Önce göze çarpmayan ve yürekte gizli. Ama sonra büyümeye devam ettiğinde imanlıların topluluğunu huzursuz eder ve birçoklarını olumsuz etkiler ve zehirler.

Aranızda hiç kimse evliliği bozan ya da kadınları baştan çıkaran bir zina eden olmasın. Herkes eşine her zaman sadık kalsın.

Hiçbiriniz kendisi için hiçbir şeyin kutsal olmadığı biri olmasın. Tanrı bile. Basit bir mercimek yemeği için ilk oğulluk hakkını yok pahasına satan Esav gibi. Kısa süre sonra ne kadar düşüncesiz bir iş yaptığını fark etti. Gözyaşlarına ve

hararetli çabasına rağmen davranışını değiştirmeye ve gerçek bir fikir değişikliğine varamadı.

Vazgeçmemek Neden Değer

Tanrı'nın size armağan ettiği biçimiyle kurtuluştaki konumunuzu tanıyın. Mesih'in izleyicileri olarak, o zaman korku ve dehşet içinde başlayan Eski Antlaşma'ya gelmediniz. Dokunulamayan, görünen bir dağa, Sina'ya.

- Üzerinde ateş yanan.
- Orada büyük bir bulut vardı.
- Karanlık ve koyu karanlık onu sarıyordu.
- Çevresinde korkutucu bir fırtına kükrüyordu.
- Yüksek boru sesinin duyulduğu.
- Ve yüksek ve açıkça duyulabilen bir ses.

Dinleyenler sözlere artık dayanamadılar ve sözlerin kendilerine artık yöneltilmemesini rica ettiler. Bir hayvan dağa dokunacak olsa bile öldürülmeliydi. Altın Buzağı'ya putperestçe tapınma günahından sonra Sina Dağı'ndaki bütün dram öylesine korkutucuydu ki Musa bile şunu kabul etti: Rab'bin öfkesinden korkup titriyorum.

Ey Mesih İsa'nın izleyicileri: Tanrı size görkemli bir Yeni Antlaşma armağan etti. Size bambaşka yeni bir şey, geniş bir ufuk açıldı. Ruhsal, henüz görünmeyen ama hayal edebileceğimiz her şeyi aşan bir gerçeklik. Tanrı'nın oturduğu Siyon Dağı'na geldik:

- **Yaşayan Tanrı'nın kentine, göksel Yeruşalim'e.**
- **Büyük, sevinçli ve görkemli bir bayram toplantısında on binlerce göksel habercinin, Tanrı'nın meleklerinin yanına.**
- **Gökte adları yazılmış bütün kurtarılmışların ilk doğanlarının topluluğuna.**
- **Bizi kutsal kılan ve davet eden, bütün insanların Yargıcı Tanrı'nın kendisine.**
- **Ölmüş ve göksel hedefe çoktan varmış olan doğruların yanına.**
- **Mesih İsa'ya. Yeni Antlaşma'nın Aracısı'na.**
- **Ve O'nun kanına. Bu kan, öç almak için haykıran Habil'in kanından çok daha iyi şeyler söyler. Mesih'in kanı bizi tamamen temiz ve kutsal kılar.**

Gökten size İsa'da konuşanı geri çevirmemeye dikkat edin. O zaman Sina Dağı'nda ve çölde tanrısal sesi yeryüzünden duyup onu reddedenler kaçıp kurtulamadılar. Gökten gelen tanrısal sesi İsa aracılığıyla duyup reddedersek, o zaman çok daha fazla hesap vermek zorunda kalacağız.

Bu ses o zaman yeryüzünü sarstı. Ardından Tanrı Peygamber Hagay aracılığıyla önceden şunu bildirdi: "*Bir kez daha yeryüzünü sarsacağım, ama yalnızca yeryüzünü değil, göğü de.*" Bu sarsıntıyla yaratılmış her şey yok olup gidecek. **Ama bu sarsıntıda, sarsıntıya dayanan ve yok olmayan şey ortaya çıkacak. Mesih aracılığıyla sonsuza dek kalan, sarsılmaz bir krallık alıyoruz.**

Bunun için her gün Tanrı'ya şükrediyoruz! Lütufla bu Tanrı'ya hizmet ediyoruz. Bunu kendimizi değil, **O'nu** hoşnut edecek biçimde yapalım. Yalnızca Tanrı'nın layık olduğu saygı ve huşuyla. Korku içinde değil, ama saygıyla. Çünkü Yasa'nın Tekrarı 4:24'te zaten şöyle denir: "*Ait olduğumuz Tanrı bizim için de yakıp yok eden bir ateş gibidir. Kıskanç bir Tanrı.*" Ama yakıp yok eden ateş bizi yok etmek istemez – biz Yeni Antlaşma'da yaşıyoruz –, ruhsal şükran sunularımızı kabul etmek ister.

13. Bölüm

Nasıl Yaşamalıyız?

Bütün imanlı kardeşlere karşı sevgiyi yaşayın. Bunu konukseverlikle gösterin. Birbirinizi cömertçe davet edin. Böylece bazılarınız – farkında olmadan – melekleri ağırladı. Daha önce söylediğim gibi, onlar göksel Babamız'ın onları gönderdiği yerde bizim için hizmet ederler. Evlerinizi açmaz ve konuksever olmazsanız, meleklerin ziyaretini kaçırabilirsiniz.

Tutukluları düşünün ve **onlarla ilgilenin**. Hem de sanki onlarla birlikte hapisteymişsiniz gibi. Zindanda kötü davranış gören, eziyet çeken ve bunu kendi bedeninde yaşamak zorunda kalanları da düşünün.

Evlilik antlaşması ve evlilik yaşamı saygı görmeli ve değerli tutulmalıdır. Birlikte yaşamanın bütün yönlerinde. Evlilik yatağı ve cinselliğin sevinçleri yalnızca evli çifte aittir. Cinsellik gönüllü ve zorlamasız olsun. Evlilik antlaşmasını güçlendirmek için. Kendi evlilik antlaşmalarını ya da başkasınınkini başka kadınlarla ya da erkeklerle cinsel ilişkiye girerek bozan ya da evlilik antlaşması olmadan gelişigüzel cinsel ilişkiye kendilerine izin veren fuhuş yapanları ve zina edenleri – Tanrı göz yummadan yargılayacaktır.

Para sevgisi olmadan yaşayın ve davranın. Elinizdekiyle yetinin. Geçici olana gittikçe daha çok sahip olmak istemenin bir anlamı yok. Yoksunluğa, yoksulluğa ve açlığa rağmen bir şey kalır – tanrısal söz: "**Seni unutmayacağım ve seni bırakmayacağım." Bu yüzden cesaretle ve kararlılıkla diyebiliriz: "Rab bizim yardımcımızdır. Korkmamıza gerek yok. İnsanlar bize ne yapabilir?**"

Size Tanrı'nın sözünü, müjdesini duyuranların adanmışlığından, imanından ve sadakatinden cesaret alın. Hayatlarının sonuna dek nasıl imanda kaldıklarını görün. Onların örneğini izleyin.

Mesihimiz İsa Mesih her zaman aynı kalır: ne olduğunda, neyi duyurduğunda ve neyi vaat ettiğinde. **O dün, yani yeryüzündeki zamanında, bugün gündelik hayatımızda ve sonsuzluklar boyunca, kurtuluş tarihinin hedefinde de aynı sadık ve gerçek Rab'dir.**

Yeni Bir Tapınma

Türlü türlü ve yabancı öğretilerin dikkatinizi dağıtmasına ve sizi meşgul etmesine izin vermeyin. Bunlar sizi Mesih'in ardından gitmekten koparıp sürükleyebilir. Belirli yiyeceklerle imanda büyümek istemenin bir anlamı yok. Böyle dışsal ve görünen bir şey Eski Antlaşma'nın özüne aitti. Düpedüz yararsızdı. Yüreğimiz Tanrı'nın lütfuyla pekişir ve güçlenir. Çünkü ruhsal, daha iyi ama görünmeyen bir sunağımız var. Bu sunaktan yiyoruz. Mecazi anlamda, ruhsal olarak ve imanla Mesih'in lütfundan ve O'nun görünmeyen varlığından yiyor ve tadını çıkarıyoruz. Hâlâ görünen tapınakta hizmet edenler bu ayrıcalığı tanımazlar – buna hakları da yoktur.

Kanı başkâhin tarafından kutsal yere götürülen günah sunusu hayvanları ordugâhın dışında yakılır. İsa da böyle Yeruşalim kentinin dışında acı çekti ve çarmıha katlandı. Akıttığı kanla bizi arındırıp kutsal kıldığında.

Bu yüzden O'nun yanına, dışarıya çıkalım. İlk antlaşmanın eski düzenini tamamen geride bırakalım. Utanç getirse ve bir bedeli olsa bile. O'nun utancını taşımak asla boşuna değildir.

İleriye, evet, yukarıya bakalım. Çünkü yeryüzünde hiçbir yerde evimiz olan kalıcı bir kentimiz yok. Yabancıyız ve öyle de görülüyoruz. Gelecek kente giden yolda geçiciyiz. Göksel Yeruşalim, büyük Kralımız'ın kenti, bizi şimdiden bekliyor.

Bu umutla yaşıyorsak, Tanrı'ya övgü ve şükranın ruhsal kurbanlarını sunalım. Her zaman. Her yerde. Yalnızken ve birlikteyken. Görünen bir sunak üzerinde hayvan kurbanları değil. Hayır. Söylenen ve ezgiyle okunan şükran, övgü ve tapınma sözleri. Şunu unutmayın: Tanrı halkının övgüleri arasında oturur.

Böyle kurbanları sözlerle sunduğunuzda, maddi kurbanları – yoksullara iyilik ettiğiniz ya da maddi yardımda bulunduğunuz kurbanları – kesinlikle unutmayın. Size bir bedeli olan – zaman, para, enerji – ve belki de bir şeyden vazgeçmek anlamına gelen böyle kurbanlardan Tanrımız özellikle hoşnut olur. Böyle kurbanlar sunmaya hazır olmayanın övgü ve şükran kurbanlarının değeri azdır.

Önderleriniz

Ruhsal önderlerinizin ardından gidin ve onları sürekli eleştirmeyin. Onlar yalnızca imanda sağlıklı ve sarsılmaz kalasınız diye sizi tehlikelerden korumak istiyorlar. Bu görevi ne kadar iyi ve gayretle yerine getirdikleri konusunda

Tanrı'ya hesap vermek zorunda kalacaklar. **O halde hizmetlerine değer verin ve onları takdir edin. O zaman bunu sevinçle yapabilirler.** Bu sizin için çok yararlı olur. İç çekerek ya da salt görev duygusuyla yapmalarından çok daha iyi.

Bizim için dua edin! Her konuda Tanrı'yı hoşnut edecek şekilde davranmak ve öyle yaşamak istiyoruz. Benim için daha da çok dua edin! O zaman yakında yeniden yanınızda olabilirim.

İbranilere Mektup'un Özeti:

Esenlik veren Tanrı, Rabbimiz İsa'yı utanç verici çarmıh ölümünden çıkardı. O'nun kanı yeni, daha iyi, evet, sonsuz bir antlaşmanın temelini attı. O, koyunlarının büyük Çobanı'dır. Yakında izleyicilerinin birçoğunu kendisi ölümden çıkaracak. Geri geldiğinde. O zaman bir çobanın koyunlarını götürdüğü gibi onları sonsuz yurda götürecek. Onları yaşam pınarının başında otlatacak.

Tanrı İsa'yı ölümden çıkardıysa, sizin hayatınızda da yanınızda olabilir ve etkin olabilir, bunu ister de. O – ve bunun için dua ediyoruz – bizi iyi işlere yöneltebilir ve donatabilir. Böylece O'nun isteğini yerine getiririz. Bütün bunlar ancak İsa Mesih aracılığıyla gerçek olabildi. Yücelik ve onur sonsuza dek O'nundur, eşsiz Kurtarıcımız'ın.

Mektubumdaki öğütlere katlanın! Size az sözle yazdım ve olabildiğince kısa tuttum. Çok daha fazlası yazılabilirdi.

Kardeşimiz Timoteos serbest bırakıldı. Yakında birlikte yanınızda olacağız ve sonunda sizi yeniden göreceğiz. Bütün ruhsal önderlerinize selam söyleyin. Mesih'teki bütün kutsallara, hepsine. İtalya'daki kutsallar size selam ediyor. Birbirimize aitiz! Birlikte duruyoruz!

Lütuf hepinizle birlikte olsun! Amin.

Bu Türden Başka Kitapçıkları Şu İnternet Sitesinde Bulabilirsiniz: www.hans-joerg-ronsdorf.de